

STRONA 1-2	STRONA 3	STRONA 4	STRONA 5	STRONA 6	PROGRAM	STRONA 8
Aktualności wiadomości z życia ZP	Zapraszamy do dyskusji	Kto wypowiada się w imieniu ZP?	Pieśń pozostaje na zawsze	S. Mikołajczyk: "Polska zgwałcona"	TV na TYDZIEŃ	Relaks Rozrywka Humor

NASZ INDEKS 63863 ❖ CENA 1000 Rb. ❖ INDEKS W POLSCE 329258 ❖ CENA 60 Gr.

Głos z nad Niemna

Pismo Związku Polaków • Rok wydania VI • 29 stycznia- 4 lutego 1996 r • nr 4 (194)

ZAWSZE ZNAJDĄ SIĘ TARGOWICZANIE

Z wielkim zainteresowaniem przeczytałem dość ciekawy artykuł pana Ryszarda Kacynela pt. "Kto dąży do rozłamu?". Autor owego artykułu jest dobrze znany ze swych działań patriotycznych na rzecz odrodzenia polskości na Białorusi, wiem, że pan Kacynel dzielnie reprezentuje wysokie i honorowe miano Polaka. Byłoby bardzo dobrze, żeby wszyscy nasi rodacy, a przeważnie działacze różnych szczebli, byli tak bezinteresowni w swojej działalności społecznej jak pan Ryszard Kacynel.

Z artykułu p. Kacynela z przerażeniem i zdziwieniem dowiedziałem się, że Związkowi Polaków grozi rozłam. Smutne to i żalosalne. Niestety nie wszyscy nasi rodacy na Białorusi rozumieją, że w jedności nasza siła. Nie wiem o co chodzi p. Sienkiewiczowi, który jak wynika z artykułu, za co nie weźmie się, wszystko zepsuje. Dlaczego on nie wystąpi z artykułem w gazecie i rzetelnie wytłumaczy swoje zachowanie i działanie, opowie o tej pracy, którą on prowadzi, nie tylko na terenie obwodu grodzieńskiego ale i innych. Chciałoby się wiedzieć do czego dąży p. Sienkiewicz?

Jak już powiedziałem, w jedności i solidarności nasza siła. A teraz chcę zapytać: komu jest wygodne rozbić w naszym ruchu odrodzeniowym? Przecież wiadomo, że zawsze za plecami ludzi z wygórowanymi ambicjami, stoi ktoś inny, ktoś kto zawsze kieruje się maksymą: dziel i rządź? Myślę, że zawsze znajdzie się kilka osób, które utworzą nową "Targowicę". Wystarczy, aby dobrze zapłacili. Niech pamiętają, współcześni targowiczanie, którzy działają w szeregach naszego Związku, że przyjdzie czas i wszyscy będą wiedzieli o ich niechlubnych działaniach. A ci "pomocnicy", którzy podszturchują "targowiczów" na rozłam, też otrzymają swoje. Każdy niegodny czyn przeciw swemu narodowi wcześniej czy później będzie osądzony i potępiony. Niech zapamiętają ci, którym chce się, aby w Związku Polaków na Białorusi nie było jedności, że ich dążenia prawdziwi, zahartowani niełatwym życiem i losem Polacy Białorusi, potępia.

Dzisiaj nam, Polakom, żyje się niełatwo nie tylko pod względem materialnym. Już od dłuższego czasu w prasie (oficjalnej i nie tylko) podnosi się alarm, że Białoruś chce spolonizować, okatoliczyć itd. Dziwnie, że nasze naturalne dążenia do nauki języka polskiego, odrodzenia kultury, wiary, tradycji i obyczajów narodowych podają jako coś strasznego i niegodnego istnienia. Często straszą, że Polska chce tych ziem. Te oszczerce kłamstwa

niektórym ludziom przypadają do gustu. A nasze zamilowanie do polskości im nie odpowiada. Przepraszam za niezręczną wypowiedź, ale nasza ziemia, niestety, zbyt gęsto usiana, jeżeli nie dumiami to głupcami, którzy wierzą w każdą plotkę...

Chcę zwrócić się do wszystkich braci Polaków na Białorusi: bądźmy czujni, nie dajmy się wciągnąć w rozbiórki między sobą? Jeżeli dojdzie do rozłamu w naszych szeregach, to cieszyć się z tego będą nasi nieprzyjaciele. Będą dumni z tego powodu, że Polacy Białorusi nie mogą żyć w przyjaźni i kłóć się między sobą. Z historii wiadomo, że do spraw polskich na naszych terenach zawsze wtrącały się obce siły i zawsze znajdowali się zdrajcy, którzy działali na szkodę sprawy narodowej. Osobiście chcę, aby w naszym ruchu odrodzeniowym nie było takich ludzi, którzy sprawy osobiste, swoje nieuzasadnione ambicje stawiali wyżej sprawy społecznej. Panie Sienkiewicz, nie znam pana osobiście, ale niech pan pomyśli, co pan i pańscy poplecznicy robią? Uważam, że wasza działalność nie przynosi korzyści i autorytetu naszemu Związkowi Polaków. Nie rozumiem dla jakich celów tworzy się niezależna od ZP organizacja, dlaczego nie chcecie działać w ramach Związku Polaków, po co potrzebna dla was Macierz Szkoły Polskiej? Uprzejmie proszę odpowiedzieć na te pytania. Bo daleko nie każdy Polak Białorusi i czytelnik gazety "Głos z nad Niemna" orientuje się w tych sprawach, które obecnie dzieją się w Związku. Chcemy znać pozycję nie tylko p. Ryszarda Kacynela ale i p. Stanisława Sienkiewicza, aby zrobić swoje wnioski i zrozumieć kto z nich ma rację.

Stanisław AUGUSTYNOWICZ
MIŃSK

Oświadczenie Rady Naczelnej w sprawie powołania Macierzy Szkoły Polskiej

1. Rada Naczelna negatywnie ocenia powołanie nowej, niezależnej od Związku Polaków organizacji do spraw edukacji polskiej na Grodzieńszczyźnie (Macierz Szkoły Polskiej) pod kierownictwem pana S. Sienkiewicza, która była utworzona w grudniu 1995 roku bez poprzedniego ogłoszenia, konsultacji i porozumienia z kierownictwem Związku Polaków. Rada Naczelna ZP odmawia współpracy z tą niezależną organizacją, jako niezależną od Związku Polaków.

2. Biorąc pod uwagę chęć p. S. Sienkiewicza oraz p. T. Kryszyn współpracować w ramach Związku

Polaków na rzecz oświaty polskiej, Rada Naczelna ZP wyraża wolę przyjęcia Macierzy Szkoły Polskiej w strukturę Związku Polaków.

3. Rada Naczelna oświadcza, że jeżeli ze strony kierownictwa Macierzy Szkoły Polskiej (Stowarzyszenia Edukacji Polskiej) nie będą przyjęte propozycje Rady Naczelnej to będzie postawione pytanie o dalszym członkostwie kierownictwa Macierzy Szkoły Polskiej w szeregach Związku Polaków.

Przyjęto 13 stycznia 1996 r.

WIEŚCI Z LIDY

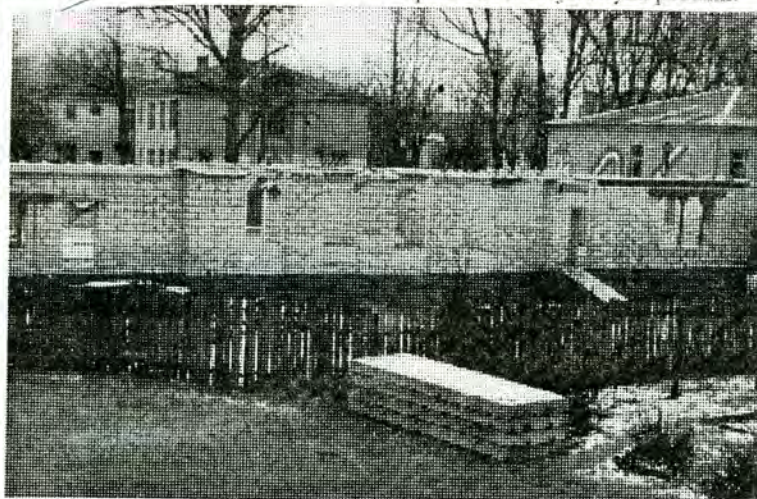
ROŚNIE NASZ DOM

Lidzki Rejonowy Oddział ZP przy pomocy Stowarzyszenia "Wspólnota Polska" buduje Dom Polaka w Lidzie. Prace budowlane wykonuje Firma "Skalski". Jak widać na zdjęciu, już spora część budowy parteru została wykonana. Niestety przedłużyć prace budowlane przeszkodziła zima. Z pierwszymi strumykami topniejącego śniegu przyjadą budowlani i robota na placówce "zakipi".

Ten Dom jak powiedział pewien pan ze Szczecina, będzie cementował braterstwo, wzmacniał wzajemną pomoc i organizował godniejsze życie ludzi. Żyjemy nadzieją, że tak właśnie będzie.

OPLATKOWE SPOTKANIA

Oplatkowe spotkania w tym roku rozpoczęła klasa Liceum dla dorosłych, którą prowadzi nauczyciel z Białegostoku pani W. Bogucka i pan J. Zielenowski. Przy pięknie ustrójonym stole licealiści łamali się oplatkiem, życząc sobie nawzajem wszystkiego najlepszego.

Na budowie Domu Polskiego.

poznali się bliżej i zaprzyjaźnili. Pani Bogucka i pan J. Zielenowski opowiedzieli o wigilijnych tradycjach. Następne spotkanie odbyło się w Klubie Młodzieży Polskiej, na które była zaproszona siostra zakonna Marjana. Uczestnicy spotkania są bardzo zadowoleni z tej Wigilii. Wszyscy śpiewali kolędy, opowiadali o tradycjach z własnego domu, zrobili sobie zdjęcia na pamiątkę o tym wspaniałym wieczorze wigilijnym.

W duchu polskich tradycji przeszły "Oplatki" w Klubie Sybiraków, gdzie zebrało się aż 32 osoby na czele z panią prezes Heleną Giebiel oraz w Klubie Kobiet Polskich i Klubie Kombatantów. Wszędzie panowały serdeczność, życzliwość, szacunek i miłość do Boga. Tak teraz jest i daj nam Boże, żeby tak zawsze było!

Dla dzieci, uczących się języka polskiego w szkołach i przedszkolach były urządzone "Jasełka", młodszych częstowano słodyczkami.

Ale "Karnawał" trwa! Mamy jeszcze przed sobą "Jasełka" na sali przy ul. Kirowa i koncert zespołu "Przyjaciele", koncert młodzieży Liceum Muzycznego, koncert "Jagódek" i "Gwiazdeczek", oraz spotkanie z miejscowymi poetami.

DOBROCZYNNOŚĆ

Lidzki Oddział ZP w ubiegłym roku dostał beczenny dar sporą ilość, tak potrzebnych w naszych ciężkich czasach, leków od warszawskiego okręgu Światowego Związku Żołnierzy AK. Nie byłobyśmy Polakami, ludźmi dobrej woli, gdybyśmy nie podzieli się tym darem ze wszystkimi, komu te leki są bardzo potrzebne. W ciągu kilku miesięcy korzystali z tych leków chorzy ludzie w Domu Starców, inwalidzi wojenni i emeryci. Niedawno dużo leków podarowaliśmy dla Lidzkiego Rejonowego Szpitala. Za to administracja Terenowego Zjednoczenia Medycznego serdecznie podziękowała nam przez miejscową "Lidzką Gazetę".

KORZYSTNA WSPÓŁPRACA

Od niedawna bardzo korzystnie układa się współpraca w dziedzinie kultury między Lidzkim Oddziałem ZP i Liceum Muzycznym m. Lidy. Nauczyciele i studenci liceum niejednokrotnie dawali wspaniałe koncerty na niedzielnych spotkaniach członków Lidzkiego Oddziału, w czasie przyjęcia gości z Polski. Najmiej był przyjmowany przez gości i naszą publiczność świetny śpiewak operowy pan Michał Bułyga - wykładowca z Liceum i kwartet smyczkowy wykładowców tegoż liceum. A w ostatnią niedzielę zespół nauczycieli i studentów zaprezentował swoje umiejętności dla mieszkańców Lidy.

Zarząd Lidzkiego Rejonowego Oddziału ZP składa najmocniejsze podziękowania dla Pana dyrektora Liceum Muzycznego w Lidzie, który uprzejmie udostępnił salę koncertową, dla organizatorów koncertu i dla wykonawców za wspaniały koncert, wydany dla polskiej ludności na prośbę Lidzkiego Oddziału ZP.

Izabela TYRKIN
prezes Lidzkiego Rejonowego
Oddziału ZP

Spój, kolego, w ciemnym grobie...

Członkowie ZP od lat bardzo troskliwie dbają o mogiły poległych na polu walki. Dużo serca i pracy oddają tej ważnej sprawie członkowie Stowarzyszenia Akowców.

W ubiegłym roku jak zawsze wielkie prace przeprowadzono na cmentarzu w Wewiórcie (postawiono 14 krzyży, z których jeden główny, odremontowano, pomalowano ogrodzenie) W Surkontach kwatery wojskowa została obsadzona jałowcem; w Żyrmunach na mogiłach kap. Adama Loszakiewicza ps. Iskra i inspektora Kripienia ps. Janusz postawiono krzyż i zrobiono nagrobek. W tych pracach wyróżnili się panowie Kunkiewicz, Rodziewicz, Skawiński, Bołtrusz. Cmentarzem Lidzkim opiekuje się Klub Kobiet Polskich.

Wzruszające spotkanie odbyło się na kwatery wojskowej na lidzkim cmentarzu. W spotkaniu wzięli udział konsul generalny RP w Grodnie p. M. Maszkiewicz i wicekonsul p. Bogdan Rozalski.

Regina SUWOLSKA

SPOTKANIE SYBIRAKÓW

W Pińsku w pomieszczeniu miejskiej biblioteki odbyło się oplatkowe spotkanie Sybiraków Pińska i jego okolic. Na spotkanie byli zaproszeni: ks. proboszcz parafii pińskiej Stanisław Pawlina, prezes Oddziału Związku Polaków w Pińsku p. Wiktor Mostek i kilka osób z zarządu ZP.

Przy dzieleniu się oplatkiem zyczeliśmy sobie nawzajem i tym którzy o nas pamiętają wszystkiego najlepszego. Następnie przy herbatce były rozmowy, wspomnienia, śpiewaliśmy kolędy. Prezes Koła Sybiraków w Pińsku p. Helena Szolomicka rozdała prezenty, które przywiozła pani Klara Rogalska z Białegostoku.

Zdzisława ZAJELSKA
Julian KOWALCZYK

W KILKU ZDANIACH

□ Rada Najwyższa Republiki Białoruś wybrała wiceprzewodniczących Rady. Pierwszym wiceprzewodniczącym białoruskiego parlamentu został Wasilij Nowikow, zaś wiceprzewodniczącymi - Jurij Malumow i Giennadij Karpjenko.

□ Białoruski parlament zarejestrował 5 frakcji parlamentarnych: frakcję komunistów na czele z S. Kalakinem (44 posłów), frakcję agrarików na czele z M. Giruciem (47 posłów), frakcję "Zgoda" na czele z W. Konoplowym (59 osób), frakcję "Akcja obywatelska" na czele z S. Bohdankiewiczem (17 członków) oraz socjal - demokratyczną frakcję "Bielarus", na czele której stoi L. Sieczka (15 członków).

□ W ubiegłym roku ludność Białorusi zmniejszyła się o 26,5 tysięcy osób.

□ W ciągu 1995 r. służba graniczna Białorusi zatrzymała 4200 osób, z których 60% próbowało przekroczyć granicę nielegalnie.

□ Siły zbrojne Białorusi liczą obecnie 85 258 osób, co stanowi 0,82% ogółu ludności. Jeden generał przypada na 2 tys. żołnierzy. (Dla porównania: w Rosji na 1 tysiąc żołnierzy, w USA - na 835, na Ukrainie - na 700, w Anglii - na 340).

□ Przewodniczącym Dumy Państwowej Rosji został wybrany Giennadij Sieleznin (frakcja komunistów). Nowy spiker Dumy był niedawno redaktorem gazety "Prawda".

□ Rosyjski podróżnik z Nachodki Fiodor Konuchow zdobył Biegum Południowy, dokąd dotarł w ciągu 60 dni, pokonując samotnie na nartach 1350 km.

□ NATO jest otwarte na integrację z Rosją - powiedział w wywiadzie dla prasy węgierskiej minister obrony USA William Perry.

□ Od 1 lutego w Polsce średnio o 14% wzrosła cena biletów kolejowych, a o 13,5% - ceny biletów międzymiastowych autobusowych.

□ W 1995 r. w Polsce ceny książek rosły szybciej niż inflacja: średnio o ok. 35%. Statystyczny Polak kupuje jedną książkę w ciągu roku.

□ Wielka Orkiestra Świątecznej pomocy, animowana przez Jurka Owsiaka zebrała ok. 60 mld starych złotych na pomoc dla dzieci - ofiar wypadków.

□ Nowa opłata za abonament radiowo - telewizyjny w Polsce wynosi 7 zł miesięcznie, a za samo radio - 2,4 zł.

AKTUALNOŚCI ~ FAKTY ~ WIADOMOŚCI

NA ZJEŹDZIE AKOWCÓW

W Warszawie odbył się Zjazd Stowarzyszenia Żołnierzy AK Okręgu Nowogródzkiego.

Stowarzyszenie Żołnierzy AK na Białorusi na tym zjeździe było reprezentowane przez Pana Józefa Kunkiewicza z Lidy. Przed zjazdem odbyła się msza św. w Kościele Stanisława Kostki na Żoliborzu. Proboszczem tego kościoła w swoim czasie był zamordowany przez służby specjalne PRLu ksiądz Jerzy Popieluszko. Tablice pamiątkowe ku czci poległych żołnierzy AK różnych jednostek i formacji akowskich, poczet sztandarowy i chór byłych żołnierzy AK stwarzali podniosłą atmosferę. Przepiękne, o głębokiej treści kazanie księdza Jana Maciejewskiego nawiązywało do poświęcenia i walki żołnierzy AK, przelanej krwi i ofiarach, o pamięci i hołdzie żołnierzom AK.

Zjazd zagał Prezes Stowarzyszenia Żołnierzy AK Okręgu Nowogródzkiego Pan Stanisław Karolkiewicz. Chwilą ciszy uczczono pamięć poległych i zmarłych żołnierzy AK. Szereg żołnierzy AK zostało odznaczono medalami i orderami,

szereg żołnierzy awansowano na wyższe stopnie wojskowe.

W referacie sprawozdawczym, który wygłosił Pan Bolesław Lisowski wiele miejsc poświęcono upamiętnieniu miejsc walki oddziałów AK na terenie obecnej Białorusi i miejsc pochówku żołnierzy AK, poległych w walce z akupantem, a także współpracy w tej dziedzinie z oddziałami Związku Polaków na Białorusi.

Mówiono o pielgrzymkach żołnierzy AK z Polski na Białoruś do miejsc, gdzie spoczywają towarzysze broni, koledzy, o spotkaniach z Rodakami i działaczami Związku Polaków.

Z zalem mówił o antyakowskiej oszczerczej kampanii w prasie białoruskiej pan Wacław Nowicki, autor książki "Żywe Echo".

Koledzy ze zgrupowania Stołpisko - Nalibockiego wspominali jego szlak bojowy i dorobek wojenny. Istniało 517 dni od czerwca 1943 po styczeń 1945.

Nie zważając na to, że partyzanci radzieccy zabijali rodziny Akowców, niszczyli majątek, ludzie chcieli

współprzeć z radziecką partyzantką w walce ze wspólnym wrogiem. Niestety, to nie było potrzebne partyzantom radzieckim, dążyli do zniszczenia oddziałów polskich. Znaleźli się w ciężkiej sytuacji, wręcz rozpaczliwej. I gdy Niemcy zaproponowali rozejm i broń, zgodzili się. Cóż było robić! Wzieli broń z rąk jednego wroga by bronić się przed drugim, który mógł być sojusznikiem. Lecz nie była to wina Akowców. Walcząc z Niemcami przeszli pod Warszawę do Kampinasu, brali udział w krwawej walce z Niemcami o Dworzec Gdański w Warszawie. Jako zapłatę od radzieckiego sojusznika doznali zesań do syberyjskich obozów, gdzie traktowano ich gorzej niż jeńców niemieckich. A i w PRLu, rządzonym z Moskwy, było nie łatwiej.

Jednak dziś nie ma Związku Radzieckiego, nie ma PRLu, a oni są, bo prawda i sprawiedliwość były po ich stronie.

Pan Kunkiewicz z Lidy opowiadał o pracy Koła Żołnierzy AK w Lidzie, o opiece nad mogiłami Akowców o wielu ciekawych sprawach jakie prowadzi Koło.

Ja przekazałem uczestnikom zjazdu pozdrowienia od Stowarzyszenia Żołnierzy AK przy ZPB i od Związku Polaków, zapewniłem o tym, że będziemy bronić dobrego imienia żołnierzy AK i opiekowali się mogiłami Akowców. Na następny 3-letni kadencję Prezesem Stowarzyszenia Żołnierzy AK Okręgu Nowogródzkiego został wybrany Pan Stanisław Karolkiewicz. W swym wystąpieniu zaznaczył on, że jednym z najważniejszych kierunków działalności Stowarzyszenia będzie opieka nad grobami poległych kolegów na Białorusi i pomoc żyjącym.

Dla mnie spotkanie z tak liczny gronem Akowców było prawdziwym przeżyciem, lekcją patriotyzmu, lekcją historii. Polskiej historii, której nie musimy wstydząć się, którą możemy szczyć się.

Tadeusz MALEWICZ

ŚWIĄTECZNY POBYT W ŁODZI

Na zaproszenie pana Ireneusza Mielczarka dyrektora Zespołu Szkół Samochodowych nr 1 przebywała w Łodzi w dniach od 22 grudnia 1995 do 2 stycznia 1996 roku grupa 14 dzieci ze Słonimia. Organizatorami tej akcji byli: mgr pani Jadwiga Karbownik - nauczycielka i ks. kan. Kazimierz Gawroński - katecheta technik. Dzieci rozlokowane zostały w domach parafian dwóch kościołów: par. Antoniego i Miłosierdzia Bożego, u nauczycieli i uczniów technikum oraz w rodzinach zaprzyjaźnionych z organizatorami. Okres Świąt Bożego Narodzenia nasze dzieci spędziły razem z polskimi rodzinami. Pobyt urozmaicały spotkania i wycieczki. W pierwszy dzień ferii świątecznych dzieci uczestniczyły w spotkaniu opłatkowym z arcybiskupem Władysławem Ziółkiem, kuratorem, nauczycielami, uczniami z rodzinami u których mieszkaly. Podczas tego spotkania zaprezentowano "Betlejem polskie" L. Rydla, wyreżyserowane przez Euzebiusza Olszewskiego, katechetę szkoły. Ponadto w czasie "Opłatków" do dzieci przyszedł Św. Mikołaj z prezentami.

W drugi dzień ferii dzieci wyjechały do Niepokalanowa i Warszawy. W Niepokalanowie zobaczyły Panoramy i Muzeum Św. Maksymiliana, natomiast w Warszawie Stare Miasto, Katedrę Św. Jana, a potem szopkę u księży kapucynów.

Nowy Rok dzieci przywitały mszą św. w kościele Św. Antoniego. Po zakończeniu Eucharystii dzieci koleadowały wspólnie z obecnymi w kościele wiernymi.

Stanisława BIELANINA
m. Słonim

ODPOCZĘLIŚMY W PUŁTUSKU

Koniec ubiegłego roku był dla nas, weteranów, bardzo radosny, otrzymaliśmy zaproszenie na tygodniowy odpoczynek do domu Polonii w Pułtusku. W grupie było 24 osoby. Wszyscy to żołnierze wojny obronnej 1939 roku, żołnierze Armii Krajowej i Kościuszkowskiej, a także dwie Sybiraczki. Pułtusk znajduje się nad rzeką Narw. Dom Polonii to były zamek biskupów mazowieckich. Dyrektorem Domu Polonii jest pan Grzegorz Russak, który hojnie nas gościł. Był codziennie wśród nas, zawsze odczuwaliśmy jego troskę o nasz dobry odpoczynek. Zawsze miał dobre słowo dla każdego z nas, w swoim sercu ma tyle dobroci, ile wody jest w rzecze Narw, dlatego oddaje ją ludziom nie bojąc się, że jej zabraknie, jesteśmy bezgranicznie wdzięczni mu za to. Serdecznie dziękujemy wszystkim pracownikom Domu Polonii za ich czułość, a także serwis na wysokim poziomie. Serdecznie dziękujemy wszystkim tym, kto organizował ten odpoczynek w Pułtusku. Nie żałował swojej dobroci dla nas również pan Apoloniusz Woliński, który był kierownikiem grupy. Za opiekę serdecznie mu dziękujemy.

Niech zawsze płynie rzeka
Niech zawsze szumi las

Niech zawsze będzie czułość
Niech nie opuszcza nas
Będziemy zawsze wdzięczni
Będziemy zawsze żyć
Będziemy was pamiętać
Będziemy o was śnić.
W imieniu całej grupy Sybiraczka
Eugenia WROBLEWSKA
m. Słonim

ŚWIĘTO W KLECKU

Boże Narodzenie - to dzień gdy ludzie zbierają się rodzinami. To święto radości i nadziei. W tym dniu radość i żarty biją źródłem, nie uchajają pieśni. Dzieci zawsze są rade świętom, a dorośli stają się dziećmi, zapominają o latach.

Jak jedna zgodna rodzina zebrali się na święta członkowie rejonowego oddziału ZP w Klecku. Przyszli i dorośli i dzieci nie zważając na mróz. Zebrawszy się razem ludzie zapomnieli o zmartwieniach, o cenach, które wciąż rosną, o chorobach, o wszystkim co przeszkadza nam żyć.

Ładnie przystrojona choinka stała się centralnym punktem wieczoru, wszystkiego co odbyło się dalej.

Sprawę w swoje ręce wzięli mali artyści. Wystawili ciekawy spektakl, śpiewali pieśni. I chociaż artyści mieli tremę, wszystko wyszło tak jak trzeba. Potwierdzeniem tego były szczere oklaski ich rodziców i dziadków.

Ile radości było w dziecięcych oczach, kiedy przy choince zjawił się Święty Mikołaj. Mali artyści i starsi uczestnicy święta otrzymali od niego prezenty i noworoczne powinszowania.

A później liczna i zgodna rodzina zasiadłszy przy świątecznym stole. Za ten stół chcę szczerze podziękować naszym kobietom, ucałować ich złote ręce. Długo jeszcze tego wieczoru nie zaciąły pieśni i żarty, wesoły gwar.

Gdy rozchodziliśmy się do domów, na niebie już świeciły gwiazdy i ścisłał się mróz. Ale nam wszystkim było ciepło na duszy, jeszcze bardziej byliśmy jedną rodziną. Więc niech nasze dalsze życie będzie takim wesołym i szczęśliwym, jak to święto. Muszę serdecznie podziękować paniom Halinie Domaszewicz, Marii Jakubczyk i prezesowi p. Wiktorowi Burdejko za organizację tak wspaniałej imprezy.

W imieniu rejonowego Oddziału ZP w Klecku życzę naszym braciom i siostram na Białorusi zdrowia, szczęścia, sukcesów, radości, dobrego humoru i wiary w lepszą przyszłość.

Bronisław SILICKI
sekretarz Kleckiego
Oddziału Rejonowego ZP

POZDROWIENIE

Od kilku lat niesie służbę duszpasterską w parafii Solec ksiądz proboszcz Andrzej MARZEC. Z okazji urodzin naszego księdza życzymy wielu Łask Bożych, zdrowia, cierpliwości oraz dużo sił w pracy - głoszeniu słowa Bożego.

Drogi nasz Pasterzu, niech ci Bóg błogosławi w naszym kraju.

Wdzięczni parafianie
z okolic Sielca
rejon berezowski.

Drogi proboszczu Andrzeju!
W dniu Twoich Imienin i Dniu urodzin składamy w imieniu Porzeckiego Oddziału ZP i parafian najserdeczniejsze życzenia szczęścia, zdrowia, pomyślności, dużo pogodnych dni w duszpasterstwie. Dziękujemy Ci za ofiarną pracę, za szczególnie stosunek do młodzieży i osób starszych, ludzi chorych i samotnych, za Twe starania w umocnieniu przyjaźni i wzajemnego poszanowania tradycji kościoła i cerkwi prawosławnej.

W imieniu parafian
A. KUCHARIEWICZ,
S. PAWLUKIEWICZ, K. MAZIUK

OGŁOSZENIE

Szanowni prezesi
oddziałów ZP

ZP uprzejmie prosi o przekazanie informacji o zapotrzebowaniu nauczycieli języka polskiego do pracy na rok 1996-97 w kółkach, fakultatywach lub klasach z językiem polskim jako przedmiotem. Te dane dotycząłyby tych miejscowości, w których brakuje nauczycieli języka polskiego oraz miejscowości, w których nie prowadzi się jeszcze zajęć z języka polskiego w żadnej z wyżej wymienionych form. Otrzymana od Państwa informacja zostanie przekazana na Uniwersytet Grodzieński, na wydział polonistyki.

Dział Oświaty ZP
230023 Grodno
ul. Dzierżyńskiego 32
Tel. 44-95-52.

SPROSTOWANIE

W artykule p. Ryszarda Kacynela "Kto dąży do rozłamu?" opublikowanym w nr 2 (15-21 stycznia) z powodów technicznych była dopuszczona nieścisłość. Pod cytatem W. Syrokomli zamiast słów: "Jestem przekonany, że ogromne osiągnięcia, dokonane przez Związek w ciągu sześciu lat, zawdzięczamy tylko prezesowi Gawinowi, którego poważają władze i odpowiednio stosują się do jego sprawiedliwych żądań". Powinno być: "Już po tym wszystkim, co zrobione, mogę z pewnością powiedzieć, że tego można było dokonać, tak można było zorganizować Związek tylko z człowiekiem na czele, którego poważali władze za osiągnięcia na innej niwie niż polska."

KRONIKA KRYMINALNA

WSZYSTKO ODBYŁO SIĘ GENIALNIE PROSTO

Noc. Mieszkanie pewnego przedsiębiorcy w Lidzie. Chęć dokonania kradzieży i pozostania bezkarnym nęcił Rusłana i jego współnika, który na razie pozostał nie znany organom ścigania. Działali na zasadzie: proste jest genialne. Wylamali drzwi mieszkania. Ukradli 500 tys. rubli białoruskich, 100 dolarów, obuwie, papierosy i żywność. Na podstawie wytoczonej sprawy kryminalnej grozi im kara pozbawienia wolności od 3 do 8 lat z konfiskatą mienia lub bez. Rzeczywiście, wszystko odbyło się genialnie prosto.

"SPOTKANIE" NOWEGO ROKU NA PROSPEKCIE STROITIELEJ

Wyjrzałem przez okno. "Mercedes - bentz", który od kilkumiesięcy upiększał nasze "automobilowe" podwórko przy prospekcie Stroitlelej po nocy sylwestrowej raptem przekształcił się w jakieś żelazne monstrum. Nieznani chuligani wybili w aucie tylne, przednie i boczne szyby. Przez czeluście, otworów hula wiatr.

Nie wytrzymała chuligańskich uderzeń również przednia szyba Japończyka imieniem "Toyota", który

na sąsiednim podwórku cieszył oko gospodarzy.

ZAUFALA

Jeszcze w listopadzie ub.r. 41 - letnia mieszkanka Czeboksar na grodzieńskim bazarze pożyczyla swemu 22 - letniemu znajomemu, pochodzącemu z obwodu żytomierskiego, 5260 dolarów. Młody człowiek zniknął. Ciekawostką jest to, że kobieta nie zna dokładnego adresu swojego dłużnika, dlatego po dwóch miesiącach zgłosiła się na milicję. Niezły znajomy, nieprawdaż?

ZMARŁA? NIE, ZOSTAŁA

ZAMORDOWANA

Okres przednoworoczny. W jednym z domów we wsi Obuchowo rej. grodzieńskiego zmarła nagle 40 - letnia kobieta. Ekspertyza sądowa - lekarska orzekła, że śmierć nastąpiła w wyniku szoku urazowego, będącego wynikiem złamania żeber i krwiaka głowy. Ustalono, że sprawcą tych urazów, które stały się przyczyną zgonu, był mąż ofiary.

PIJMY JEDNYM DUSZKIEM

W domu przy ul. Socjalistycznej w Grodnie znaleziono zwłoki emerytki, która w tym mieszkaniu doglądała swoją sędziwą matkę. Na początku myślna, że było to morderstwo. Wszczęto

śledztwo. Po dwóch dniach ustalono jednak, że należy wykluczyć zabójstwo, śmierć denatki nastąpiła w wyniku ataku serca po spożyciu alkoholu.

W wyniku zatrucia alkoholem zmarł również 18 - letni mieszkaniec Grodna.

SYGNALIZACYJNA RAKIETA

Dużo biedy wyrządziła rakietą sygnalizacyjna, która zamiast wznieść się wysoko w górę, wpadła przez okno do mieszkania przy pr. Stroitlelej w Grodnie. Młoda gospodyni doznała złamania prawego ramię. Nie dla wszystkich spotkanie Nowego Roku było radosne...

OTACZAJCIE OPIEKĄ MĘŻCZYZN

Pijaństwo męża jest częstą przyczyną kłótni w rodzinie. A kłótnia nie zawsze kończy się pojedynkiem słownym...

W Grodnie trzydziestoletnia kobieta spełniła swe groźby i zadała swemu małżonkowi cios nożem w brzuch, uszkadzając mu prawą nerkę.

Natomiast pewna mieszkanka Lidy działała bardziej misternie: zraniła ona nożem małżonkowi jego męskie wdzięki, w wyniku czego uszkodzony wyładował w szpitalu.

Raisa ANDRYSZ

ZAPRASZAMY DO DYSKUSJI

KTO, DLACZEGO, I PO CO
CHCE BYĆ NIEZALEŻNY?

Związek Polaków był inicjatorem odrodzenia narodowego Polaków na Białorusi, w tym i przede wszystkim odrodzenia języka ojczystego i szkolnictwa polskojęzycznego we wszystkich jego formach. W minionych siedmiu trudnych dla szkolnictwa polskojęzycznego latach nie powstały obok Związku żadne inne inicjatywy lub struktury zajmujące się szkolnictwem. Tym bardziej dzisiaj jest dla wielu ludzi niezrozumiałym przekształcenie jednej ze struktur związkowych - Towarzystwa Przyjaciół Szkoły Polskiej, w organizację "niezależną" - Macierz Szkoły Polskiej.

Również nie znam wszystkich szczegółów tej sprawy, ale dzisiaj chcę podzielić się swymi spostrzeżeniami i wnioskami w tej sprawie. Od drugiego już Zjazdu ZP obserwujemy, że jest u nas coś nie tak. Już na tym Zjeździe chodziło panu St. Sienkiewiczowi nie tyle o pracę, ile o objęcie kierownictwa w Związku. Czas pokazał jednak, że nie spisał się on nawet na stanowisku prezesa Oddziału Obwodowego ZP w Grodnie, co dopiero mógł zrobić na stanowisku prezesa ZP? We wszystkim chce pan Sienkiewicz mieć "swoje zdanie", które różni się od zdania ogółu - Rady Naczelnej, Zarządu Głównego itd. Nie byłoby w tym nic złego, gdybyśmy nie mieli jako Związek z tego kłopotów i problemów. Chcę przypomnieć tylko kilka z nich: zmiana redaktora naczelnego naszej gazety i całego składu redakcji, rozgrywki z prezesem mińskiej "Polonii", finał których jest nam dobrze znany, znaczne opóźnienie w projektowaniu szkoły polskiej w Wołkowysku. A teraz "Macierz" i do tego "niezależna".

Obecnie mamy ogółem ponad dziesięć zrzeszonych i działających przy Związku stowarzyszeń,

towarzystw, komitetów. Każde z nich wzięło wolny, "niezagospodarowany" kierunek działania w naszym polskim odrodzeniu narodowym - kombatancki i Sybiracy, malarze i lekarze, młodzież i AKowcy itd., bo było wolne miejsce, wolna przestrzeń do działania. Było wśród nich i Towarzystwo Przyjaciół Szkoły Polskiej, które oprócz Działu Oświaty Związku miało za zadanie opiekować się odrodzeniem języka polskiego i szkolnictwem polskojęzycznego. A więc ten kierunek był obsadzony przez Związek Polaków, jego Dział Oświaty i TPSP - nie było ani wolnego miejsca, ani wolnej przestrzeni dla powstania struktury takiej jak "Macierz", która by była w tym czasie i miejscu potrzebna. Tak oto przedstawiała się sytuacja. Dodać należy, że prezesem i tego i drugiego była ta sama osoba pani Teresa Kryszyn. Ona to przygotowała konferencję sprawozdawczą - wyborczą TPSP, która w dziwny sposób przekształciła się w konferencję założycielską niezależnej Macierzy Szkoły Polskiej. W związku z tym informuję:

1. Założycielska konferencja "niezależnej" Macierzy Szkoły Polskiej została zorganizowana nie "niezależnie", a z wykorzystaniem imienia Związku Polaków. Zaproszenia przedstawicielom Ministerstwa Edukacji RP i RB, Ambasady RP w Mińsku, Konsulatu Generalnego RP w Grodnie i innym były wysłane na blankietach Związku Polaków i podpisane przez kierownictwo Związku (osobiście je podpisywałem).

2. Przygotowała to wszystko osoba wykorzystująca swoje stanowisko służbowe w Związku, pobierająca za to pieniądze w Związku - kierownik Działu Oświaty Teresa Kryszyn.

Jak to może być ocenione z punktu

widzenia służbowych obowiązków i zwykłej moralności?

Zaznaczę, że i pan Sienkiewicz nie jest osobą postronną lub "niezależną" od Związku - jest przecież prezesem Oddziału Obwodowego ZP w Grodnie. I był inicjatorem utworzenia "niezależnej" od Związku "Macierzy". Czy jest to zgodnie z etyką szeregowego członka Związku, nie mówiąc już o obowiązkach ludzi na tak wysokim stanowisku.

3. W projekcie Statutu "Macierzy" nie jest zostało powiedziane o tym, że Macierz Szkoły Polskiej jest jedną ze struktur Związku Polaków. Skojarzyłem to z sytuacją, która zaistniała w swoim czasie w Mińskiej "Polonii". Zaniepokoiło to mnie. Powiedziałem o tym prezesowi. Przewidując to, co stanie się, postanowiłem nie brać udziału w Konferencji Towarzystwa Przyjaciół Szkoły Polskiej. Moje najgorsze przypuszczenie potwierdziło się.

4. Goście i delegaci nie zostali zaproszeni na konferencję założycielską "niezależnej" "Macierzy", a na konferencję sprawozdawczą - wyborczą TPSP przy ZP. To znaczy, że zostali wprowadzeni w błąd, czyli po prostu oszukani.

5. Koszty dojazdu delegatów były opłacone nie przez "niezależną" "Macierz" tylko przez TPSP przy ZP.

6. Drugim punktem porządku dziennego była "Dyskusja nad problemami polskojęzycznego szkolnictwa na Białorusi". A czym skończyło się? Na ignorowaniu tego szkolnictwa, na odrzuceniu jego i pokazaniu chęci do zajęcia się szkolnictwem wyłącznie na Grodzieńszczyźnie, a raczej po

prostu wzięcie pod swoje skrzydło budującej się polskiej szkoły w Grodnie.

7. Punkt 3 porządku dziennego konferencji sprawozdawczej - wyborczej TPSP mówił o wniesieniu zmian do Statutu TPSP, a nie o założeniu "niezależnej" Macierzy Szkoły Polskiej i przyjęciu Statutu. Punkt 4 porządku dziennego konferencji mówił o "wyborach władz TPSP", a nie władz "niezależnej" Macierzy.

8. TPSP obejmowała swą działalnością teren całej Białorusi, a "niezależna" Macierz została zorganizowana jako regionalna na 2 obwody - miński i grodzieński.

Powstaje pytanie: "A co obwody mohylewski, witebski, brzeski i homelski są gorsze, niegodne "niezależnej" "Macierzy", kto będzie opiekować się nimi? Związek Polaków? To taką opieką chce otoczyć szkolnictwo polskojęzyczne na Białorusi "niezależna" organizacja na czele z p. Sienkiewiczem?"

Już dzisiaj wiadomo, że p. Tadeusz Tarasiewicz nie przedstawiał obwód miński, nie był jego reprezentantem. Mało tego Oddział Obwodowy ZP w Mińsku nie życzy sobie działania na jego terenie "niezależnej" Macierzy Szkoły Polskiej! I co dalej? Zostaje dla Macierzy tylko obwód grodzieński! A więc o jakie regionalne stowarzyszenie chodzi jeżeli jego działalność sprowadzi się tylko do obwodu grodzieńskiego? Mało tego. Już dziś wiadomo, że większość oddziałów regionalnych ZP i oddział miejski ZP w Grodnie nie życzą sobie "współpracy" z "niezależną" Macierzą, w tym i w sprawie budowy i wyposażenia pierwszej polskiej szkoły. I jakie nasuwają się wnioski? Komu i po co jest potrzebna "niezależna Macierz Szkoły Polskiej"?

I znów mamy kłopoty z powodu niezrozumiałych, a raczej zrozumiałych działań pana Stanisława Sienkiewicza. Podobno starał się on o posadę dyrektora budującej się pierwszej polskiej szkoły, chociaż nie

ma odpowiedniego wykształcenia, ani nawyków. No i nareszcie wiadomo o co chodzi, "gdzie pies pogrzebany" i "w czym sęk". Ależ i budową szkoły i obsadzaniem stanowisk zajmuje się Związek Polaków i jego Dział Oświaty. Więc po raz kolejny wstaje pytanie: "O co chodzi - o pomoc, czy stwarzanie przeszkód? A może po prostu o wykorzystanie Macierzy w swoich sprawach osobistych?" Jak wiadomo, nie mamy pożytku ani z oddzielenia się od Związku Towarzystwa Kultury Polskiej Ziemi Lidzkiej, ani z mińskiej "Polonii". Nie ma żadnej wątpliwości, że nie będziemy mieli pożytku z utworzenia "niezależnej" Macierzy, ani Związku, ani p. Sienkiewicz & K, ani szkolnictwa polskojęzyczne, ani pierwszej polskiej szkoły. Czy będzie w takim wypadku i w tej sytuacji potrzebna panu Sienkiewiczowi kolejna polska szkoła? Wątpię.

I najważniejsze - ten rozłam w Lidzie, w Mińsku i w Grodnie nie byłby nawet możliwy bez "zyczliwej" pomocy z Polski tych kierowników instytucji, którzy nam powinni pomagać, a nie szkodzić. Szkoda, ale zapomnieli oni o tym. Warto tym osobom i odpowiednim instytucjom w Polsce przypomnieć, że Związek Polaków na Białorusi był jedyną w świecie mocną i jednolitą, liczącą się organizacją. Nie rozwalili go władze, służby specjalne, ani inne instytucje czy okoliczności. Zostało to dokonane przez swoich własnych oszołomów przy poparciu rodaków - oszołomów z Polski. Nie wątpię, że każdy z nich będzie za to rozliczony i poniesie konsekwencje. Jeżeli nie dzisiaj, to wkrótce na pewno.

Tadeusz MALEWICZ
Wiceprezes Związku Polaków

Jestem bardzo zmartwiony tym co ostatnio dowiedziałem się o wydarzeniach, które odbyły się w Grodnie. Martwi mnie separatystyczne działania p. S. Sienkiewicza i przybliżonych do niego ludzi. Gdy nasze odrodzenie narodowe nabiera co raz większych obrótów - pan S. Sienkiewicz ze swoim otoczeniem otwarcie rozpoczął stawiać hamulce i przeszkody. Taką działalność mogę porównać tylko z działalnością agenta służb specjalnych. Bo jego czyny są na rękę naszym wspólnym nieprzyjaciółom. Pan Sienkiewicz występując w roli kłowna, bardzo pociesza naszych wrógów.

Panie Sienkiewicz, jest pan

Komu
wygodny
rozłam?

wykształconym człowiekiem i chyba wie pan dokładnie, że każdą narodowość wzmacnia i mnoży duch narodowy, godność, braterstwo tylko jedno, która jest nam potrzebna na co dzień. Czy pan tego nie rozumie?

Osobiście przyłączam się do propozycji pp. R. Kacynela, M. Ejsmont, H. Jakolciewicz, A. Wolińskiego i innych, którzy wystąpili w naszej gazecie z potępieniem rozłamowej działalności grupy osób na czele z p. Sienkiewiczem. Uważam, że ze strony S. Sienkiewicza została popełniona zdrada, która hańbi godność Polaka. Niech oni pomyślą co czynią? Chcę przypomnieć, że rozłam, to nasza ogólna porażka w tak ważnej sprawie odrodzenia polskości.

Chyba nikomu nie trzeba twierdzić, że za polskość, za odrodzenie narodowe, za godność Polaka, o jedność i nierozdzielność naszej Ojczyzny toczyły walkę miliony naszych rodaków i tysiące z nich oddało swoje życie na polu bitwy lub w obozach śmierci. Panie Sienkiewicz, jaki przykład pokazując dla członków Związku Polaków? Gdzie wasz polski duch i honor?

Włodzisław ANUSZKIEWICZ
członek Związku Polaków, był więzien polityczny.
m. LACHOWICZE

Precz z "holenderskimi" kogutami!

Trudno od razu wypowiedzieć wszystko to, co mnie martwi w działalności Związku Polaków. Dlaczego na wyborach do Rady Najwyższej i Rad Terenowych Związek poniósł klęskę? Dlaczego zaczęła się otwarta kłótnia w Zarządzie Głównym? Gdzie szukać odpowiedzi na te pytania? Od tej odpowiedzi zależy los i działalność oddziału ZP w Grodnie (największego oddziału związkowego) i całego Związku Polaków. Jak wiadomo, gdzie zaczyna się kłótnia, porządek, rozum i rozsądek ustępują miejsce złości i nienawiści. Rezultatem tych działań jest klęska duchowa i fizyczna, zrujnowanie i wyczerpanie moralne, rozłam organizacyjny.

O takim rozłamie pisze p. Ryszard Kacynel. I słusznie mówi o p. Gawinie, o swoich zasługach w dziele odrodzenia polskości na Białorusi. Za państwa pozwoleniem chciałem przejść się po tym nielekkiem szlaku odrodzenia naszej tożsamości na podstawie wydanej przez p. Gawina książki "Ojcowizna".

Autor tej książki pisze: "21 lipca 1988 r., las obok wsi Zofijewo. Zebraliśmy się w piątkę (T. Gawin, J. Łucznik, F. Witowicz, S. Sienkiewicz, J. Parulis). Omawialiśmy również kwestię przewodniczącego Towarzystwa. Wszyscy kategorycznie odmówili, sprawa jest nowa, nieznaną. Wydaje mi się, że wielu podświadomie się boi." I doprawdy strach przed władzami, przed KGB doprowadził do nie najlepszego wyboru, z punktu widzenia opinii publicznej. Często stawiano mi taki zarzut: "kto kieruje Związkiem Polaków?" Ale na to odpowiadałem zawsze: "Pan Gawin jest dobrym Polakiem. Dzięki niemu powstało Stowarzyszenie, a później Związek Polaków..."

Po prostu szkoda mi tego człowieka. Nikt nie może, albo nie chce go zrozumieć: jaka to ciężka i żmudna praca. A rezultatem jej jest odrodzenie polskości nie tylko w Grodnie, ale również na całej Białorusi, wszędzie tam, gdzie mieszkają Polacy. Nazwisko prezesa stało się znane nie tylko na Białorusi, ale w całej Europie. Pana Gawina przyjmują nie tylko w Mińsku, Warszawie, ale nawet w Londynie. I tu zaczyna się zazdrość niektórych popleczników. A zazdrość to bardzo przykra rzecz, bo jest ślepa, nierozsądna.

Zazdrość prowadzi do tego, że zamiast zjednoczenia i porozumienia, w Związku zaczyna się plotkarstwo, kłótnie. Utworzyły się rozmaite stowarzyszenia, koła i kółka, które chcą być samodzielne i niepodległe.

Niektórzy mówią: "A co w tym złego?" A zło leży na powierzchni: faktycznie nie chcą oni podporządkować się Zarządowi Głównemu Związku, i dlatego też Związek może rozpaść się na małe, "samodzielne" komórki, które coś tam sobie kombinują; które chcą od Macierzy wyciągnąć jak najwięcej dla siebie. Nie myślą oni o odrodzeniu naszej tożsamości, języka i kultury na tych ziemiach, gdzie żyli ich przodkowie. Dla przykładu powiem, że na zebranie oddziału grodzieńskiego, które odbywa się raz na miesiąc, przychodzą jedynie starszyskowie, którym jest już ciężko pracować społecznie.

O przewodniczących tych kół i ich działalności mało kto wie, ponieważ nie przychodzą oni na zebrania i mają swoje sprawy. Bez tej wzajemnej więzi i informacji oddział faktycznie nie istnieje.

Cale to nieporozumienie i bałagan w Związku (jak to było w Lidzie, Mińsku, Woronowie) zaczyna się od tego, że w zarządzie pojawiają się, przepraszam za określenie, takie

"holenderskie koguty", które uważają się za najmańdrzejszych działaczy polskich. Nie rozumieją oni jednak, że ich "działalność" zakłóca stosunki między ludźmi i robi nam wszystkim wstyd, rujnuje sprawy odrodzenia naszej tożsamości.

Każdy członek Związku Polaków powinien być aktywny i sumienny; powinien pamiętać, że polecenia zarządu lub przewodniczącego oddziału, dzielnic, czy koła to zaszczyt. Tylko te organizacje odnoszą sukcesy, które umiemy utrzymywać dyscyplinę w swych szeregach, chodzi mi o dyscyplinę polityczną i jednolitość organizacji.

A nam tej jednolitości i jednomyślności brakuje. Chociaż wydaje się, że właśnie w tak trudnym okresie powinniśmy być zjednoczeni, pomagać sobie nawzajem i nie myśleć o tym "co ja będę z tego miał?" Jeśli jest inaczej i na pierwszym miejscu stawiasz swoje korzyści, to nie masz co robić w organizacji społecznej. Więc ustąp pole innym, porządnym ludziom, którzy chcą pracować dla dobra ogółu.

Jeśli przeanalizujemy działalność ZP w ostatnim okresie, to zauważymy, że na sterze kierownictwa nie leży w ostatnim czasie jedna, twarda ręka, która wie dokąd zamierza płynąć nasz polski okręt. Bo doprawdy, nie jest to jakaś watałódka, a potężny okręt na całą Białoruś, który nazywa się Związek Polaków.

Ktoś z boku chce wkręcić się do kierownictwa i nadać inny kurs naszemu okrętowi. Ale jaki? Kto to wie? Zaczynają się nieporozumienia i bałagan w kierownictwie i Zarządzie Głównym, które nam, Polakom, nie są potrzebne. Rozumiemy, że jest to spór o kierownictwo w Związku. Ale dlaczego

wtedy, 21 lipca 1988 r., jak pisze T. Gawin, nie było chętnych na stanowisko prezesa? Dlaczego połowa tych ludzi, którzy zakładali Stowarzyszenie odeszło od spraw odrodzenia polskości na Grodzieńszczyźnie? A teraz leją brud na tego, kto odrodzenie polskości w naszym kraju postawił wyżej swoich spraw osobistych, wyżej swego stanowiska i kariery wojskowej. Kiedy został zbudowany Dom Polski, kiedy tysiące dzieci uczy się w szkołach języka polskiego, kiedy ten "okręt polski" spokojnie płynie, jak w piosence "po wspaniałej fali, coraz dalej, coraz dalej...", wtedy znaleźli się tacy, którzy chcą wyrwać ster u dobrego kapitana. Ale co to jest? To jest zwykła bezczelność.

Dlatego jak najszybciej powinien wyjaśnić tą sprawę Zarząd Główny na swoim rozszerzonym posiedzeniu i, jeżeli będzie to możliwe, zmienić kurs, albo wyrzucić za burtę ten cały balast, który nam przeszkadza w życiu społecznym, a który rośnie już od dawna i grozi nam rozłamem.

Ta wielka, niepotrzebna bryła znajduje się na zapleczu Związku i szarga go obelgami, plotkami. Prezes nie potrzebuje sprawozdania od swoich "pomocników" i nie kontroluje ich działalności, żeby nie obrazić ich. Ale dokładnie wiadomo, że tam gdzie nie ma ścisłej kontroli i regularnego sprawdzania pracy, czy działalności zaczyna się panoszyć anarchia. A to jak wiadomo prowadzi do załamania się lub zrujnowania najlepszej nawet przedsięwzięcia.

Aleksander SZMYGIN
wiceprezes d/s organizacyjnych
Grodzieńskiego Miejskiego
Oddziału ZP

OPINIE

POLITYKA WSCHODNIA III RP

W Polsce często można usłyszeć zdanie, że polska polityka wschodnia nie istnieje. Opinii tej nie podzielają Polacy na Białorusi. Są oni wdzięczni za to, że Polska o nich pamięta i w miarę możliwości pomaga. Problem polega na braku konkretnego sformułowania celów i dążeń oraz konsekwentnej realizacji owej polityki.

Adresatami polityki wschodniej RP powinni być nie tylko Polacy mieszkający za wschodnią granicą, w tym przypadku na Białorusi, ale także zamieszkujący tu Białorusini, Rosjanie i inne narodowości oraz Polacy w kraju.

Realizacja zasad polityki wschodniej RP powinna zyskiwać zrozumienie i życzliwość dla Polski i Polaków na Wschodzie.

Równolegle należy kształtować w kraju, zwłaszcza wśród młodzieży, świadomość obecności Polaków poza granicami Polski oraz umacniać integralność całego narodu, jednak głównym podmiotem powinni być Polacy.

Obecnie na Białorusi, wg oficjalnych danych z roku 1989, mieszka ok. 400 tys. Polaków, z tego 300 tys. zamieszkuje Grodzieńszczyznę. Podaję tu dane oficjalne tylko dlatego, że wszystkie inne oszacowania w gruncie rzeczy nie mają żadnej podstawy naukowej, żadnych badań socjologicznych na ten temat nie prowadzono. Ogólną cechą charakteryzującą społeczeństwo białoruskie jest duże zrusyfikowanie i zsowietyzowanie oraz indyferentyzm narodowościowy.

Dotyczy to Polaków i Białorusinów. Majowe referendum było tego potwierdzeniem, bowiem tania kielbasa jest dla wielu ważniejszym argumentem, niż niepodległość i byt narodu.

Sytuacja taka sprzyja na pewno współpracy polskich i białoruskich organizacji, zwłaszcza że ostatnio prezydent Łukaszenko równie obraźliwie traktuje Polaków i Białorusinów.

Od 1987 r. na Białorusi działają polskie organizacje. Pierwsza powstała w Lidzie - był nią Klub Miłośników Kultury Polskiej im. A. Mickiewicza. Następne organizacje powstały w Grodnie i

innych miastach i miasteczkach Grodzieńszczyzny. Dzisiaj praktycznie na całej Białorusi działają struktury Związku Polaków; wg danych oficjalnych ZP zrzesza ponad 30 tys. członków. Wygląda na to, że jest to siła, która chce być jedynym reprezentantem interesów Polaków na Białorusi. Jednak zrzesza ona tylko jedną trzynastą ogółu Polaków. Ludzie nie zrzeszeni nie są wcale gorszymi Polakami, jak to czasem przedstawia ZP.

Niestety, monopol ten jest uznawany przez niektóre czynniki polskie. Zbyt częste są przypadki, że dla otrzymania pomocy charytatywnej, wyjazdu dziecka na kolonię lub korzystania z polskiej biblioteki wymaga się członkostwa ZP. Komu więc pomaga Polska - ZP czy Polakom?

Warto pamiętać, że monopolu organizacyjnego nie ma. Istnieje polska partia - Polskie Zjednoczenie Demokratyczne. W Lidzie prężnie działa Towarzystwo Kultury Polskiej Ziemi Lidzkiej.

W ostatnich latach Polska i Białoruś zawarły wiele traktatów o współpracy; w każdym z nich pamiętano o białoruskich Polakach. Strona białoruska, niestety, często z umów tych się nie wywiązuje, a strona polska nie reaguje. Dlaczego?

Organizacje polskie nie znają tekstów tych porozumień, być może znają je członkowie Zarządu Głównego ZP, ale nas nie informują. Dlaczego?

Białoruś odwiedza liczne polskie delegacje rządowe i pozarządowe, które chętnie spotykają się z oficjalnymi reprezentantami żyjących tu Polaków, rzadko natomiast bywają w terenie. Tymczasem nawet z rozmowy z babcią przy kościele można dowiedzieć się dużo pożytecznego.

Warto podkreślić szczególnie wysiłek organizacji pozarządowych w niesieniu pomocy polakom na Kresach.

Teraz chciałbym w zarysie przedstawić problemy powstające przy realizacji obecnej polskiej polityki wschodniej.

OŚWIATA

Rząd RP finansuje budowę 2 szkół na Białorusi, zaś rząd Białorusi obiecał budowę jednej na swój koszt, lecz nic nie robi.

Podręczniki wydaje się w Mińsku i w Polsce - Fundacja im. Tadeusza Goniewicza. Te ostatnie są lepsze, jest w nich obecny duch polski.

Polskie szkolnictwo na Białorusi ciągle szwankuje, a powinno być o wiele lepsze. Polskie szkoły powinny być konkurencyjne w porównaniu ze szkołami białoruskimi i rosyjskimi. Niestety, obecnie są to te same białorusko - sowieckie szkoły z polskim językiem nauczania. Dlatego często ponoszą porażki. W ubiegłym roku szkolnym była w Lidzie szkoła polska, w bieżącym - już nie. Lepiej byłoby poczekać kilka lat i uruchomić szkołę dobrze zorganizowaną. Uszczęśliwiać na siłę nie można.

KOLONIE

W lecie wiele dzieci wyjeżdża na kolonie do Polski. "Wspólnota Polska" w ostatnich latach upoważnia wyłącznie ZP do rekrutacji, tak jakby inne dzieci już nie były polskie.

Jest zawsze wielu chętnych do wyjazdu na takie kolonie, dlatego jednak nie organizuje się wspólnych kolonii dla dzieci z Polski i Białorusi właśnie na Białorusi?

STUDIA W POLSCE

Ostatnio mówi się, że Polski nie stać na stypendia, taniej byłoby kierować Polaków na studia w miejscu zamieszkania. Lecz czy będą oni mieć wówczas tak żywy kontakt z Ojczyzną? Przecież Polska nic nie straci, jeżeli część tej młodzieży zostanie w Polsce. Oni będą dla Polski pracować. Wiadomo, co dały Polsce Kresy na przestrzeni wieków.

KULTURA

Praktycznie we wszystkich polskich ośrodkach działają zespoły artystyczne, w niektórych miejscowościach nawet po kilka. Jednak na występy do kraju wyjeżdżają ciągle te same, wybrane zespoły. Był kiedyś czas ożywionego

ruchu kulturalnego na Polesiu. Obecnie wizyta zespołu stamtąd stała się rzadkością, a przecież dla nich taki wyjazd stanowi zastrzyk polskości.

KOMBATANCI

Dobrze, że Polska nareszcie przypomniała sobie o tych ludziach, którzy walczyli o jej wolność. Jednak załatwienie dokumentów żołnierzy z 1939 r. trwa często ponad półtora roku. Ostatnio dużo uwagi poświęca się żołnierzom AK. Jako pierwsi ujawnili się ci, którzy siedzieli w więzieniach i łagrach. Oni mają stosowne zaświadczenia. A co robić z tymi, którzy dopiero teraz decydują się na ujawnienie? Często mimo sprzeciwu rodziny, która ciągle jeszcze boi się. Gdzie mają znaleźć 2 świadków posiadających odpowiednie zaświadczenia, jeżeli we wsi już nikogo takiego nie ma? Takie nie przemyślane przeniesienie polskich wymogów do naszych warunków nie jest słuszne.

DOMY POLSKIE

Rząd RP podjął w ostatnich latach ich budowę. Istnieją już w Baranowiczach i w Grodnie. W trakcie budowy są domy w Lidzie i w Szczuczynie. Czy będą one domami wszystkich Polaków, czy też domami ZP? Już trzeba o tym myśleć.

MASS MEDIA

W Grodnie jest wydawany "Głos znad Niemna", już od 5 lat ukazuje się pismo historyczno - krajoznawcze "Ziemia Lidzka". Ukazały się polskie biuletyny w Baranowiczach i Nieświeżu. Te inicjatywy dobrze świadczą o potrzebie lokalnej prasy polskojęzycznej. Jednak o tym nie chce słyszeć centrala władz ZP.

Władze te od samego początku zwalczały "Ziemie Lidzką". Niedawno w liście pan T. Malewicz, wiceprzewodniczący ZG ZP stwierdził, że są to działania świadome, że prawo

istnienia ma tylko "Głos znad Niemna". Monopol i tylko monopol. Odczuwa się potrzebę polskiego pisma w języku rosyjskim i białoruskim, które by docierało do Polaków nie posługujących się językiem polskim oraz do Rosjan i Białorusinów. Prasa polska jest częściowo dostępna tylko w niektórych bibliotekach polskich.

W Lublinie są wydawane wspaniałe magazyny dla Polaków. "Rota" i "Forum Polonijne", jednak nie rozwiązano problemu kolportażu, a to jest bardzo ważne. W Grodnie nadawany jest półgodzinny program radiowy w języku polskim i nieregularny polskojęzyczny program TV. Od lat mówi się o retransmisji TVP na Grodzieńszczyznę - i nic.

Podobnie wygląda tak bliska sercu każdego Polaka sprawa podwójnego obywatelstwa.

WSPÓŁPRACA NAUKOWA

Dzisiaj, jak nigdy wcześniej, ważne są kontakty między naukowcami, zwłaszcza humanistami. Wiem, że Białorusini nie przejawiają aktywności w tym zakresie, tym bardziej aktywni powinni być Polacy i wychodzić z inicjatywy.

Rząd RP powinien te działania popierać, bowiem tylko w ten sposób można przełamać czysto komunistyczny stereotyp muślenia elit naukowych.

Najważniejsze jest takie wychowanie polskiego społeczeństwa, aby zawsze pamiętało ono o rodakach zza Buga i w różnych kontaktach za wschodnią miedzą upominało się o nich.

Życzę opracowania takiej polityki wschodniej, dzięki której Polska stanie się Matką wszystkich Polaków.

Aleksander KOŁYSZKO

Prezes Towarzystwa
Kultury Polskiej Ziemi
Lidzkiej

(Tekst powyższy jest skrótem wystąpienia autora w czasie sesji naukowej "Polityka wschodnia III Rzeczypospolitej" w Lublinie)

LIST DO REDAKCJI

W dodatku gazety "Słowo" - dziennika katolickiego "Kresy" nr 88., zamieścili wypowiedź znanego działacza polskiego na Białorusi p. Aleksandra Kołyszko z Lidy, traktując ją bez jakiegokolwiek komentarza jako w miarę obiektywną ocenę "Polityki wschodniej III RP". Już pobeżna choćby lektura owego wystąpienia zwraca uwagę, że nie jest to ani ocena "polityki" ani "wschodniej". Po pierwsze bowiem odnosi się jedynie do niektórych spraw polskich w Republice Białoruś, po drugie stanowi raczej zbiór postulatów widzianych z perspektywy środowiskowej Towarzystwa Kultury Polskiej Ziemi Lidzkiej, po trzecie wreszcie jest wyraźną, nieskrywaną próbą dyskredytacji jedynej liczącej się globalnie organizacji polskiej w tym państwie - Związku Polaków na Białorusi. Złośliwości typu "zrzesza ona tylko jedną trzynastą ogółu Polaków na Białorusi" są

oczywiste i dziwić się należy, iż "Kresy" tę i pozostałe impertynencje tolerują bez dania jednocześnie możliwości wypowiedzi drugiej stronie. Ale i bez tego sprawy polskie na Białorusi są przecież na tyle znane Redakcji, a "Głos znad Niemna" niewątpliwie należy do stałej lektury, że winny zastanowić przed pochopnym lub bezkomentarzowym drukiem. Pisanie przez Pana Kołyszko o tym, że nie prowadzi się "żadnych badań socjologicznych" a w prostym domyśle, innych naukowych świadczy o zupełnej ignorancji a zarazem chyba megalomanii. Atakowany w całym artykule ZPB to organizacja, której bronić nie trzeba. Świadczą za nią tak efekty jej pracy jak i zasięg oddziaływania tam na miejscu. Dziwią zatem podawane przykłady osiągnięć na Białorusi (sprawa kombatanów, oświaty, działalności kulturalno - artystycznej) i jednocześnie przemilczenie, że to właśnie zasługa ZPB a nie nikogo innego! Wyraźny kompleks działacza środowiskowego,

który nie raczy nawet wspomnieć, iż Lidzki Oddział ZPB (którego ongiś także był członkiem) liczy więcej członków niż TKPZL - każe stwierdzić, że ambicji i towarzyszące im podszczypywania przynoszą to co widać - szkoderstwo, zupełnie niewiadomo dlaczego Związkowi Polaków. Nie ludzi się chyba bowiem Pan Kołyszko, że jego środowiskowe Towarzystwo będzie dla władz państwowych i organizacji społecznych w Kraju partnerem równym rangą ZPB. Na koniec, - pismo lubelskie pt. "Forum Polonijne", słabe i eklektyczne nie dorównujące ani "Rocic" (Polska) ani "Magazynowi Polskiemu" (Białoruś - ZPB) jest w istocie próbą senackiej (głównie PSL) alternatywy wobec wydawnictw "Wspólnoty Polskiej". Mam nadzieję iż p. redaktor Olejnik, który sprawy polskie na Białorusi zna wybornie, wytykane przeze mnie sprawy należycie oceni.

Zdzisław J. WINNICKI
Wrocław

ZAPRASZAMY DO POLSKI

Szanowni państwo! Słuchając codziennie naszego polskiego radia wiele słyszałem ostatnio o problemach Polaków mieszkających na Białorusi. Słyszałem o wyborach do Parlamentu RB, o budowie nowoczesnej polskiej szkoły w Grodnie. Słyszałem również, że macie tam swój polski związek. Wiem także, że nie wszystkim rodzinom polskim dobrze się żyje i dobrze powodzi. Może któraś z tych rodzin tęskni za krajem i chętnie wróciłaby do Polski?

Otóż u nas byłaby taka możliwość. Jesteśmy już starszym małżeństwem, oboje z żoną jesteśmy po sześćdziesiątce. Posiadamy gospodarstwo rolne około 10 ha, nie mamy potomstwa, mamy oboje renty, ale jeszcze pracujemy. Mamy maszyny rolnicze, a i gospodarstwo nie jest zaniedbane. Mieszkamy w południowej Polsce koło Szczawicy w dosyć dużej wiosce turystyczno - wczasowej. Mamy swoją parafię, budujemy nowy i duży

kościół; jest u nas około 15 sklepów. Niezle nam się żyje, dlatego chętnie dobralibyśmy młodą, z dwójką lub trójką dzieci, rodzinę polskiego pochodzenia, wyznania katolickiego. Może jest tam ktoś z naszych stron, kto chciałby wrócić, kto mógłby pracować na gospodarce i być naszym obrońcą i opiekunem.

Proszę o nas nie pomyśleć źle, że aż tak daleko wysyłamy swój list, ale czasem bywa tak, że z obcymi można dojść szybciej do porozumienia, chociaż my na swoim terenie z nikim źle nie żyjemy. Gdyby był ktoś chętny to liczymy na kontakt; dobrze by było, żeby chętni znali się trochę na rolnictwie.

Podaję swój adres:

Józef GRZEBAK
Tylmanowa 207
34-451 Tylmanowa
woj. Nowy Sącz
Polska

SPOŁECZEŃSTWO

POLSKI PORZĄDEK

Rozmowa z Haliną Mickiewicz - prezesem Oddziału Związku Polaków w Peliszcach koło Brześcia

-Kierowane przez panią kolo należy do największych wiejskich instancji ZP na Białorusi?

-Tak, liczy trzystu członków, a gdy startowało w 1991r. było jeszcze liczniejsze. Miało ponad 500 członków. Należeli bowiem do niego ludzie z Kamieńca, Zabinki, Czarnawczyc i Wysokiego, którzy dzisiaj wstąpili do kół, które powstały już na ich terenie. Wtedy my byliśmy pierwsi w obwodzie brzeskim poza jego stolicą, Brześciem. Obecnie większość naszych członków stanowią mieszkańcy Peliszc.

-Dużej polskiej wsi z tradycjami patriotycznymi, której mieszkańcy uczestniczyli aktywnie w powstaniach narodowych, a w czasie II wojny światowej walczyli w Armii Krajowej.

-Mieszkańcy Peliszc istotnie zapisali chlubną kartę w różnych okresach walk niepodległościowych. W czasie II wojny światowej większość z nich ocalała tylko dzięki szybko posuwającej się ofensywie Armii Czerwonej. Hitlerowcy wydali bowiem na nich wyrok śmierci. Planowali wszystkich wymordować, i spalić. Nie zdążyli jednak tego uczynić. W efekcie wieś wyszła z wojny bez większego szwanku.

-A NKWD nie dało się jej we znaki?

-Też, ale nie na większą skalę. Wprawdzie już we wrześniu 1939r. kilku mieszkających we wsi białoruskich komunistów postawiono przed sądem dla wkraśniających oddziałów Armii Czerwonej i sugerowano ich dowódcy, żeby "zrobił porządek" z Polakami, ale ten na szczęście nie skorzystał z ich zachęty. Później NKWD aresztowało co prawda sporo osób, ale aresztowania te dotyczyły wsi zamieszkałych przez przybyłych z centralnej Polski osadników. Generalnie jednak rzecz biorąc w czasie II wojny światowej Peliszcze poniosły ogromne straty. Część mieszkańców Niemcy wywieźli na

roboty i większość z nich już nie wróciła. Wielu też wyjechało po wojnie do Polski.

-Pomimo tego ubytku Peliszcze zachowały jednak swój charakter. Tradycje polskiego osadnictwa sięgają w nich przecież XV wieku.

-Tak, chociaż ówczesnym władzom to się nie podobało. Zaczęły zaludniać wieś przybyszami z innych republik oraz stwarzać możliwości awansu dla młodzieży, by wyjechała do miast i roztopiła się w zsovietyzowanej masie. W efekcie tej polityki Polacy w Peliszcach stali się mniejszością. Obecnie łącznie z nimi żyje we wsi osiemnaście narodowości.

-Polacy jednak zawsze nadawali i nadają im ton. Jadąc do nich, usłyszałem nawet w autobusie, że "jest to ruska wieś, w której panują polskie porządki". Chodząc po niej mogłem się też przekonać, że anegdota ta jest bardzo trafna. Wieś zdecydowanie różni się od białoruskich kolchozów. Jest czysta, zadbana.

-W Peliszcach istotnie panują "polskie porządki". Nawet w stalinowskich czasach, nikt we wsi nie wychodził w niedzielę do pracy na kolchozowe pola. Za to świątynia w tym czasie była zawsze pełna. Nie była ona zresztą pusta nigdy. Codziennie zbierali się w niej ludzie na Różaniec, czy na śpiewanie Godzinek. Dzięki temu przetrwała w Peliszcach wiara oraz język. Władzom to się, rzecz jasna, nie podobało, ale pod względem przywiązania do kościoła ich mieszkańcy byli nieustępliwi. Nie przejmowali się żadnymi ich "sugestiami" czy zakazami i nawet dzieci w tajemnicy prowadzili do świątyni kryjąc w tłumie. Nieustannie starali się też o częstsze wizyty kapłana, który początkowo mógł odprawić w Peliszcach tylko jedną mszę św. w ciągu roku. W wyniku ich starań ksiądz mógł przyjeżdżać oficjalnie do wsi najpierw trzy, a później siedem razy w ciągu dwunastu miesięcy. Sytuacja pod tym względem unormowała się dopiero pod koniec pierestrojki.

-Broniąc wiary mieszkańcy Peliszc bronili też zapewne swojej świadomości

narodowej?

-Tak, jeszcze w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych wielu z nich walczyło, by nie być zapisanymi w narodowościowych statystykach, jako Białorusini. Dziś wiadomo, że jak ktoś nazywa się Trzeciak, Łokciuk, Chomziuk, czy Mickiewicz to jest Polakiem, a nie kimś innym. Oczywiście w dziedzinie świadomości narodowej Peliszcze też poniosły straty. Znaczna część średniego pokolenia, która wyjechała za chlebem do Brześcia uległa rusyfikacji. Polskość przetrwała głównie wśród starszego i najmłodszego pokolenia, które zaczęło wchodzić w życie w czasach pierestrojki i niepodległej Białorusi. Przyczynił się do tego, co jest swoistym paradoksem, kryzys ekonomiczny, w rezultacie którego ze wsi przestała odpływać młodzież.

-A czym zajmuje się Oddział ZP, którym Pani kieruje?

-Od samego początku nasza praca skoncentrowała się na dwóch podstawowych kierunkach działania: kulturalnym i oświatowym. W tutejszej szkole średniej wprowadziliśmy lekcje języka polskiego, a przy pomocy parafii zainicjowaliśmy cały cykl spotkań i imprez kulturalno - oświatowych. W latach dziewięćdziesiątych zbudowaliśmy bowiem przy kościele dużą plebanię, z pomieszczeń której korzystamy. Do niej m.in. przenieśliśmy naszą bibliotekę, otrzymaną w darze od przewodniczącego Oddziału Wojewódzkiego "Civitas Christiana" z Białej Podlaskiej Szczepana Kalinowskiego. Pragnę też zaznaczyć, że od trzech lat mieszka wśród nas ks. Jan WASILEWSKI, wspólnie z którym podejmujemy szereg inicjatyw. Pomagamy mu m.in. w ratowaniu polskiej spuścizny zachowanej w okolicy, oczyszczaniu katolickich cmentarzy i kaplic leżących na pograniczu kilku rejonów.

-A jak się rozwija nauczanie języka

polskiego w tutejszej szkole średniej? Czy jest np. perspektywa uruchomienia w niej polskich klas, które obecnie w całej obłasti są tylko w Brześciu?

-Język polski jest nauczany w formie fakultatywnej. Być może nie jest to najlepsza forma, ale jest to na razie jedyna możliwość.

Z jej rozpoczęciem były też problemy. Gdy jeszcze pracowałam w szkole i jako pierwsza rozpoczynałam nauczanie w niej języka polskiego spotkałam się nawet z bojkotem towarzyszącym ze strony innych nauczycieli. Niektóre dzieci - zwłaszcza pochodzące z rodzin mieszanych, w których dominowało prawosławie - zwracały mi podreżniki z polecenia rodziców, mówiąc mi przy tym, że ci się boją, by nie zostali katolikami. Obecnie jakoś to wszystko się unormowało, ale z kolei szkoła w Peliszcach zaczyna przechodzić zasadnicze zmiany. Z rosyjskiej stała się białoruską a później, na wniosek rodziców, znów rosyjską. Język białoruski jest zupełnie w Peliszcach nieznany i nawet ci, którzy uważają się za Białorusinów rozmawiają po rosyjsku. W efekcie tych zmian rodzice, dzieci byli zdezorientowani i utworzenie polskiej klasy nie było możliwe. Gdyby np. powstała i potem została rozwijana, narobiłaby więcej szkód niż pożytku.

-A czy obecna sytuacja polityczna Białorusi ma wpływ na odrodzenie polskości w Peliszcach?

-Niewątpliwie, bo ludzie są zdezorientowani. Nie wiedzą, w jakim kierunku będzie się rozwijała sytuacja w państwie. Czy ich dzieci jako Polacy będą mieć w nim jakiegokolwiek szansę. Osobiście jednak uważam, że bardziej od polityki na kwestię odrodzenia polskości ma negatywny wpływ sytuacja gospodarcza naszego państwa. Dla

mieszkańców Peliszc jest ona po prostu tragiczna. Miejscowy kolchoz, będący dla nich podstawą utrzymania, tak jak wszystkie inne w okolicy ledwie dyszy. Niedawno np. po raz pierwszy od trzech miesięcy wypłacił im... pensję. Nawet, gdyby czynił to regularnie, to i tak w niewielkim tylko stopniu wpłynęłoby to na ich sytuację. Pensja w kolchozie wynosi 400 tys. rubli, co przy obecnych cenach jest kwotą doprawdy symboliczną. Można za nią kupić cztery kilo dobrej, nadającej się do jedzenia kielbasy. W Peliszcach Polacy myślą jak związać koniec z końcem, a nie o odrodzeniu narodowym. Jest to zupełnie naturalne.

-Jaka pomoc jest najbardziej potrzebna dla waszego Oddziału?

-Pomoc jest nam potrzebna różnorodna. Nasza biblioteka, choć stosunkowo duża, wymaga jeszcze wielu uzupełnień. Brakuje w niej pozycji z klasyki polskiej, zwłaszcza utworów Sienkiewicza, Prusa, Orzeszkowej czy Żeromskiego, na które jest największe zapotrzebowanie. Podobnie rzecz ma się z dobrymi pozycjami z zakresu historii Polski. Tych nie mamy prawie wcale i bardzo z tego powodu ubolewamy. Po ukończeniu tutejszych szkół sami bowiem nie znamy historii Polski i z wielkim trudem możemy ją przybliżyć naszym dzieciom. Więc może ktoś ma książki o niej traktujące i może nam je przekazać, będziemy bardzo wdzięczni. Chcielibyśmy również nawiązać współpracę z jakąś organizacją lub parafią w Polsce, z którą moglibyśmy prowadzić wymianę dzieci i młodzieży. Ma ona bowiem duże znaczenie dla odrodzenia narodowego. Niemal takie same jak nauczanie języka polskiego. Gościliśmy już u siebie szereg grup młodzieży z Polski, a nasze dzieci jeździły do Polski przywożąc wiele wrażeń i wspomnień.

-Dziękuję bardzo za rozmowę.

Rozmawiał: Marek A. KOPROWSKI

Kilka lat temu, gdy przejeżdżałem przez jedną z wiosek, jakich wiele jest rozrzuconych po wzgórzach rejonu mołodeczkańskiego, usłyszałem nieoczekiwanie ścisnącą za serce melodię. Śpiewano, prawdopodobnie, na weselu pod gołym niebem. Śpiewano chórem i z natchnieniem: Jeszcze Polska nie zginęła...

Pomyślałem sobie: jacy to ludzie mieszkają w tych przywartych do ziemi chatkach, tworzących wieś Nowosiółki, ludzie którzy za tyle lat nie zapomnieli tak drogiej dla każdego Polaka słów? Ale ten dzień nie był odpowiednią chwilą do zawierania znajomości z miejscowymi wieśniakami ze zrozumiałych względów. Nie mogłem przecież jako nieproszony gość wdziarać się na rodzinną uroczystość, by zrobić dziennikarski wywiad.

Ale oto niedawno miałem okazję złożyć wizytę miejscowemu kombatanowi p. Janowi Powkałasowi w jego przytulnym ciepłym domu. Jak się okazało w całej wsi tylko jego jednego nazywają jego polskim imieniem. Wszystkich pozostałych "przechrzczono": Janów - na Iwanów, Wacków - nie wiadomo dlaczego - na Wasilów, Władków - na Wołodie itd.

-Przemocą odłączono nas od naszych tradycji, kultury, języka - snuje wspomnienia p. Jan. - Szczególnie nasiliła się ta akcja w okresie powojennym. W naszym sielsowiecie pracował w tamtych czasach sekretarz, na szczęście zapomniałem jego nazwiska, który w ogóle nie uznawał istnienia żadnych Polaków na białym świecie. Ciągłe powtarzał: "Jeśli mieszkasz na Białorusi, to powinieneś być tylko Białorusinem." To dzięki jego wysiłkom słowo "Polak" zniknęło

ze wszystkich dokumentów, którymi legitymuje się człowiek.

A jednak p. Powkałas dotychczas wszyscy z szacunkiem nazywają Janem. Może dlatego, że ma twardy charakter,

a niegdyś swoje własne pola.

I wtedy p. Jan udał się na zarobki do Mińska, trzeba było karmić rodzinę. Jakże ciężko dostawał mu się każdy rubel. Codziennie musiał wstawać

wtedy moja ciocia już w Nowosybirsku. Gdy tylko nadarzyła się odpowiednia okazja, przyleciała do domu i od razu od progu wzięła na piec: "Przez tyle lat katuszy w

okres czasu czuł się znowu prawdziwym Polakiem.

Na wojnie jak to na wojnie - różnie bywało. Kilka razy przeszedł przez prawdziwe piekło. Był ranny, leżał w szpitalu. Ale zdążył jednak powrócić do rodzinnego pułku, gdy forsował Odrę, a następnie... były zaślubiny pułkowego sztandaru z Bałtykiem.

-Szczególnie zacięte były nasze ataki podczas szturmów Berlina - wspomina p. Powkałas, - każdy żołnierz nosił w sercu jakąś krzywdę, zadaną przez hitlerowców. Wyrównywaliśmy porachunki.

Pan Jan poprosił żonę, by przyniosła stare wojenne zdjęcie.

-A gdzie je teraz odnajdziesz - odparła, - wnuki pozabierały. Ale jednak jedno zdjęcie się znalazło. Pan Jan ujął je zgrubiałymi nie zginającymi się palcami i ze smutkiem patrzył na stojących obok niego dzielnych żołnierzy. Młodzi, działy chłopcy spoglądali zawiadająco do obiektywu aparatu fotograficznego: oto jacy jesteśmy, patrzcie i zazdroście nam!

-W tamtych czasach marzyło się o lepszej przyszłości, o szczęśliwym życiu - westchnął mój rozmówca. - A stało się inaczej...

Miał zamiar po powrocie do cywila pozostać w Polsce, nie powracać do rodzinnego domu. Nie z tego nie wyszło: matka odmówiła wyjazdu do syna. Pisała w liście: "nie mogę porzucić rodzonej ziemi..."

-A stało się tak, że ziemia przodków porzuciła nas - ze smutkiem stwierdza p. Jan - Wszystkiemu zabrał kolchoz.

Pozostały jedynie na zawsze w sercu ojczyście pieśni, które wessaliśmy z matczynym mlekiem i które zawsze grzeją nasze serca...

Waldemar PRECKAJŁO

PIEŚŃ
POZOSTAJE
NA ZAWSZE

nie ulega obcej przemocy.

Gdy zaczęli zapędzać ludzi do kolchozu i wystraszone, zaszczute naród oddawał do wspólnego kotła wszystko co posiadał, Powkałas uporczywie trwał do ostatka. Grozili mu, ściszali bezplatną podróżą na Sybir, używali siły, a on uparcie powtarzał: "Nie!" Jego cztery hektary rozciągały się od domu do piaszczystego wzgórza, a dalej aż do lasu. Ziemia licha, nie rozpierała bogatymi plonami, ale jakoś tam żyć można było...

Zaczął gospodarzyć mając 12 lat - zmarł ojciec! Było to wynikiem zatrucia gazem podczas pierwszej wojny światowej.

Kolchozowe naczelstwo ciągle atakowało. By ujarzmić niezłomnego obcielił mu grunta do samego domu. Znalazł się jakby w niewoli: od razu za progiem domu rozciągały się teraz "cudze",

przed świętem, by zdążyć na pociąg. Czy to zameć, czy mróz, czy deszcz i roztopi musiał pokonywać na piechotę 3 kilometry, a następnie 50 - pociągiem.

Niekiedy sąsiedzi radzili: "Zaprzestań samotnej walki, idź do kolchozu, razem będziemy się męczyć". Ale Jan pozostał przy swoim aż do przejścia na emeryturę.

-Można uważać, że całe życie spędziłem na kolach, - powiada ze śmiechem. - Dzięki Bogu, że droga niedaleką była... Bo moja ciocia, która po 1920 roku została po sowieckiej stronie odbyła długą podróż pociągiem tam, skąd już rzadko komu udało się wrócić.

Co prawda - p. Jan kontynuuje swoją opowieść - po wojnie jednak nasza zguba się odnalazła - mieszkała

łagrach marzyłam o tym szczęśliwym dniu, kiedy będę mogła się ogrzać na własnym piecu. Właśnie ta myśl, tylko proszę się ze mnie nie śmiać, podtrzymywała mnie na duchu w najgorszych chwilach mojego życia, kiedy zdawałoby się, że dusza lodowacieje od siarczystego mrozu syberyjskiego. Marzenia się ziściły: siedzę oto na swoim piecu. Gdybyście wiedzieli jaka to rozkosz...

Panu Janowi też przypadła w udziale podróż. Co prawda w innym kierunku - na zachód. W 1944r. został powołany do wojska. Zrobił wszystko co było w jego mocy, by trafić do Wojska Polskiego. Służył w 25 Pułku 12 Dywizji. Był szczęśliwy: chociaż przez ten krótki

WSPOMNIENIA

Igor KUZNIECOW

WOŁANIE O PAMIĘĆ

Odcinek III

Ustanowiono specjalny system nominacji kadr przewidujący, że wszystkich sekretarzy, od szczebla KS do rejonowych komitetów partii komunistycznej, zatwierdzono na stanowiskach dopiero po uzgodnieniu z organami NKWD. I odwrotnie, pracowników NKWD - po zatwierdzeniu przez odpowiednie organa partyjne. NKWD uzyskał nieograniczone pełnomocnictwa, utrwalone tak ustawodawczo jak i, z reguły, przez normy pozaustawowe. Przygotowania "bazy prawnej" nie mających precedensu, co do skali, represji zaczęła się w styczniu 1937 roku. Komisarz Ludowy Sprawiedliwości N. Krylenko i Prokurator ZSRR A. Wyszyński 8 stycznia 1937 roku podpisali okólnik, który potwierdzał, iż wszystkie sprawy dotyczące "przestępstw" kontrrewolucyjnych powinno być rozpatrywane bez udziału oskarżenia i obrony. Zgodnie z zarządzeniem NKWD ZSRR z dn. 30 lipca 1937r. zatwierdzono skład personalny "trójkę" obwodowych w składzie: przewodniczący - kierownik obwodowego urzędu NKWD; członkowie: sekretarz komitetu obwodowego partii komunistycznej i prokurator obwodu. Następnym etapem były masowe aresztowania i fangowanie kontrrewolucyjnych spraw. Sens tych akcji sprowadzał się do "tworzenia" tzw. "ogólnokrajowych organizacji kontrrewolucyjnych": antysowieckiej powstańczo-terrorystycznej, eserowskiej szpiegowskiej, kontrrewolucyjnej nacjonalistyczno-faszystowskiej, Polskiej Organizacji Wojskowej i wielu innych.

"POLSKA ORGANIZACJA WOJSKOWA"

Sprawa "POW-u" - jedna z najbardziej masowych pod względem wywołanych przez nią represji - jaskrawy przykład liniowych aresztowań według cech narodowościowych. Liczne filie tej

"organizacji" stwarzały same organa NKWD w europejskiej części ZSRR, Syberii i na Uralu. Nie sprawiło to większych kłopotów - odsetek zamieszkałych tam Polaków /oni właśnie w pierwszej kolejności trafiali do spisów na rozstrzelanie/ był wystarczająco duży, co było skutkiem licznych przesiedleń i zsyłek końca XIX - początku XX w.

W latach 1937-1938 na terenie Syberii Zachodniej w związku ze sprawą "szpiegowsko - dywersyjną Polskiej Organizacji Wojskowej", wyłącznie na podstawie przynależności narodowej, aresztowano i represjonowano ponad trzy tysiące Polaków. Na przykład, tylko w jednej wsi Białystok rejonu krywoszeńskiego przez "trójkę" NKWD, Narymski Sąd Okręgowy i Kolegium Wojskowe Sądu Najwyższego ZSRR skazano 200 osób, czyli ok. 90% dorosłej populacji męskiej. Areszty według przynależności narodowej praktykowano nie tylko wobec Polaków, ale i Białorusinów, Łotyszów, Niemców, Chińczyków, Koreańczyków i inn.

O sposobie pracy NKWD dobitnie świadczy sfingowana w latach 1932-1934 w Syberii Zachodniej sprawa "Partii Bohaterów Narodowych Polski". Przebieg operacji był następujący: we wsi Pietuszkowo rejonu tomskiego mieszkali rodziny narodowości polskiej: Tatrzyzowie, Lisowscy, Leszczyńscy i inne, które przybyły tu z Białorusi jeszcze za czasów carskich, ratując się przed głodem. enkawudziści z Tomska, wśród których szczególną rolę odgrywał Fiedorow, opracowali ankietę, z której wynikało, iż ten, kto wypełnił kwestionariusz, uważany jest za uczestnika "kontrrewolucyjnej szpiegowskiej organizacji dywersyjnej Partia Bohaterów Narodowych Polski", kierowanej przez II dział

Sztapu Generalnego Polski. Konfidentowi NKWD J. Puszninowi postawiono zadanie - zdobyć zaufanie Tatrzyzów i innych Polaków wsi, a następnie, podając się za przedstawiciela wywiadu polskiego, wypełnić ankietę na wszystkich dorosłych mieszkańców. Agent bolszewicki nawet ożenił się z córką Tatrzyza i był uważany przez całą społeczność za swego. Po wypełnieniu sfałszowanych dokumentów Pusznin schował je w skrytce domu swego teścia. Pewnego zimowego wieczoru brygada operacyjna NKWD przeprowadziła we wsi akcję. Podczas rewizji w domu Tatrzyzów znaleziono ankietę członków "Partii Bohaterów Narodowych" i dokonano licznych aresztowań. Zewnętrznie wyglądało prawdopodobnie. Na przesłuchaniach wszyscy aresztowani - 34 osoby, w tym też żona Pusznina, zeznali, że podpisali ankietę na jego prośbę. Czy istniała taka partia w rzeczywistości - nie wiedzieli. Samego Pusznina, w przeddzień aresztowań, wysłano do europejskiej Rosji, pozorując ucieczkę. W wyniku operacji, tylko w związku z tą sprawą, w okresie 1933-1934 represjonowano ponad 3 tysiące osób.

Zbadane przez autora materiały akt archiwalno - śledczych, wspomnienia represjonowanych, dają podstawy do stwierdzenia, że w celu uzyskania potrzebnych zeznań aresztowanych, funkcjonariusze NKWD szeroko stosowali w toku prowadzenia śledztwa: tzw. "taśmociąg", system badania trwającego nieprzerwanie przez 7-8 dób; przesłuchania nocne i wielokrotne wezwania do sądziego śledczego; wykorzystywanie krewnych jako zakładników; stosowanie metody kontrastu psychologicznego; osłanianie światłem; stosowanie metod "nożyc" i "krzesła"; groźbę użycia broni; plucie do ust; zaciskanie palców rąk pomiędzy drzwiami a futryną; zmuszanie oskarżonych do siedzenia godzinami na oparciach krzeseł i in. nie było granic "wynalazczości" funkcjonariuszy NKWD przy organizacji systemu przesłuchań, z wykorzystaniem najbardziej wyrafinowanych sposobów oddziaływania fizycznego i moralnego.

CDN

Stanisław Mikołajczyk

POLSKA ZGWAŁCONA

Odcinek XXXVI

Byłem oburzony na wszystko co mówił i powiedziałem mu to.

"Ja nie mam zamiaru zwracać głowy marszałkowi Stalinowi", odpowiedział mi. "Jeżeli macie zamiar podbić Rosję, zostawiamy was samych sobie. Powinniście znaleźć się w domu wariatów. Nie jestem pewny tego, czy rząd brytyjski będzie uznawał was w przyszłości. Wy nienawidzicie Rosjan. Ja wiem, że wy ich nienawidzicie."

Eden próbował jeszcze raz uspokoić zmęczone wody, ale Churchill mu przerwał. Mówiąc nieco spokojniej niż poprzednio, przyrzekł mi, że jeśli przyjmie roszczenia Rosji do tej połowy Polski, którą Armia Czerwona zagarnęła w roku 1939, jako sprzymierzeniec Hitlera, to on "zagwarantuje mi osobiście", że to co pozostanie z Polski, będzie wolne od interwencji rosyjskiej. Brytyjski ambasador w Polsce dopilnuje tego.

Byłem wściekły na niego i nie ukrywałem tego. "Panie Churchill", zwróciłem się do niego, "prosiłem pana już poprzednio o pozwolenie na zrzućcie mnie do Polski. Chciałem dołączyć do Podziemia, które w tej chwili walczy z Niemcami. Nie zgodził się pan wtedy, więc ponawiam moją prośbę dzisiaj".

"Dlaczego?", zapytał zdziwiony.

"Bo wolę zginąć walcząc o niepodległość mego kraju, niż być powieszonym przez Rosjan w obecności brytyjskiego ambasadora." Uraziło go moje powiedzenie - dokuczyłem mu więcej niż chciałem to zrobić, ponieważ był wtedy (i jest teraz) moim przyjacielem. Wykreślił się na pięcie i wyszedł z pokoju. Ale wrócił po chwili i położył rękę na moim ramieniu - byliśmy obaj blisko leż.

"Przepraszam", powiedziałem po chwili. Zakomunikowałem mu następnie, że gdyby, Rosja zgodziła się na pozostawienie w naszych rękach złóż ropy naftowej oraz Lwów, starałbym się nakłonić mój rząd do oddania Rosji reszty terytoriów poza linią Curzona. Churchill przedłożył treść mojego oświadczenia Stalinowi i nakłaniał go bez mojej wiedzy, aby zaakceptował mnie jako premiera nowego polskiego rządu. Stalin odrzucił obie propozycje. Poprosiłem jeszcze o spotkanie sam na sam ze Stalinem nim opuściłem Moskwę. Miałem wciąż nadzieję, że uda mi się nakłonić go do zmniejszenia żądań. "Polacy będą zawsze błogosławić pana imię, jeżeli zrobi pan ten szczerzy gest", powiedział Stalinowi. "Jeśli prócz przyrzeczonych ziem na zachodzie, zatrzymamy tylko rejon wokół Wilna i Lwowa będziemy panu wdzięczni." "Ja nie mogę i nie chcę tego zrobić", powiedział Stalin.

Wiedziałem już od dawna, że powoływanie się na dane nam przyrzeczenia i zapewnienia nie daje rezultatów, więc zamiast tego przypominałem mu stanowisko Lenina w tej sprawie. Lenin potępił podział Polski przez carską Rosję. Stalin i to zignorował. "Polska ma szczęście, że nie żądam więcej. W roku 1914 sięgaliśmy znacznie dalej na zachód."

Mówił chwilę o prawach Białorusinów i Ukraińców, którzy mieszkali we wschodniej Polsce, a następnie zupełnie spokojnie zakomunikował mi, że zarządził egzekucję 20.000 Ukraińców za kolaborację z Niemcami, gdy zostali oni pochwyteni przez Armię Czerwoną. "Innych 200 000 zaciągnęliśmy do naszej armii i wszystko jest załatwione", dodał z zadowoleniem.

Prosiłem go o przyszłą niezależność polityczną dla Polski i nakreśliłem ten szczęśliwy dzień, kiedy suwerenna Polska będzie miała trwałe pakiety z Rosją, Stanami Zjednoczonymi, Wielką Brytanią,

Francją i Czechosłowacją.

Przytaknął mi głową i dodał: "Musi pan włączyć Węgry do tej grupy".

"Węgry?", zapytałem.

"Węgry", powtórzył Stalin. "One się zupełnie zmieniają, gdy my tam wkroczymy".

Zapytałem go zupełnie szczerze, czy zamierza zrobić z Polski państwo komunistyczne po wojnie. Przypomniałem mu przy tej okazji, że nie jestem i nigdy nie będę komunistą, i że będę zawsze zwalczał zasady komunistyczne.

"Nie", odpowiedział Stalin. "Absolutnie nie. Komunizm nie pasuje do Polaków. Oni są z natury indywidualistycznie nastawieni, zbyt nacjonalistycznie. Przyszła ekonomia Polski będzie oparta na zasadach wolnego rynku. Polska będzie krajem kapitalistycznym".

Zauważył moje zdziwienie.

"Nie ma systemu pośredniego", wyjaśnił po chwili. "Kapitalizm może przybierać różne formy i może być kontrolowany w rozmaity sposób. Ale co nie jest komunizmem, jest kapitalizmem".

"Czy rozkaże pan polskim komunistom, aby nie usiłowali zdobyć władzy w powojennej Polsce drogą rewolucji?", zapytałem. "Czy partie niekomunistyczne będą mogły działać nie będąc piętnowane mianem faszystów i reakcjonistów?"

"Wydam taki rozkaz", powiedział Stalin. "Polska nie będzie szarpana bratobójczymi walkami. Ale są pewni ludzie - zarówno na lewicy, jak i na prawicy - którym nie możemy pozwolić na branie udziału w życiu politycznym".

"Ależ panie Marszałku, nie wolno dyktować kto ma prawo brać udział w życiu politycznym, jeżeli za jednostką stoi partia."

Stalin popatrzył na mnie, jak gdybym naprawdę był wariatem i zakończył konferencję.

Oficjalne oświadczenie z Moskwy dnia następnego, wydane wspólnie przez Rosjan, Brytyjczyków i Amerykanów, wyrażało dziwny optymizm.

"Plany wojenne, na które zgodzono się w Teheranie zostały w całości rozpatrzone w świetle ostatnich wydarzeń. Miała również miejsce wolna i nieskrępowana wymiana poglądów na wiele zagadnień politycznych, wspólnych dla zainteresowanych stron. Zrobiono poważny postęp w kierunku rozwiązania sprawy polskiej, która była intensywnie dyskutowana przez rządy Rosji i Wielkiej Brytanii. Przeprowadzono konsultację zarówno z premierem, jak i ministrem Spraw Zagranicznych Rządu Polskiego oraz przewodniczącym Rady Narodowej i przewodniczącym Komitetu Wyzwolenia Narodowego w Lublinie. Dyskusje te zmniejszyły w znacznym stopniu różnice zdań i wyklarowały pewne koncepcje. Toczą się w dalszym ciągu rozmowy na tematy dotąd niezakończonych."

Czekałem z niepokojem na mowę Churchilla w Izbie Gmin, pamiętałem bowiem mocno podniecony ton naszej rozmowy w Moskwie. Wygłosił ją w dniu 27 października 1944 roku.

"Najbardziej nagłą i palącą sprawą było zagadnienie dotyczące Polski, mam słowa nadziei, wzmocnione ufnością. Są w tej sferze dwa krytyczne zagadnienia. Pierwsze to granica wschodnia Polski i tzw. linia Curzona oraz terytoria, które mają przyspaść Polsce na północy i wschodzie. Drugie, to sprawa stosunków pomiędzy Rządem Polskim i lubelskim komitetem wyzwolenia. Rozmawialiśmy o tych zagadnieniach kilkakrotnie z obu stronami, razem i oddzielnie, no i oczywiście prowadziliśmy stale dyskusje z przedstawicielami rządu sowieckiego. Ja osobiście odbyłem kilka długich rozmów z marszałkiem Stalinem".

CDN

Stefan SZREDERS

TRZYKROTNIE BYŁEM SKAZANY NA ŚMIERĆ

Więzień trzech hitlerowskich obozów koncentracyjnych w Rzeszy, trzykrotnie skazany na śmierć, dwukrotnie stał w kolejce w oczekiwaniu egzekucji, a jednak pozostał żywy... W rodzinnym kraju uczyniono zeń odszczepieńca. Taki los spotkał wielu antyfaszystów...

Jego syn Antoni Szreders (mój ojciec) pracował w hucie szklanej "Niemen" jako woźnica, starszy brat Bronisław urządził się w Moskwie, był maszynistą kolejowym, a młodszy brat Franek mieszkał w Warszawie, nikt z nim się nie kontaktował.

Po wybuchu I wojny światowej Antoniego powołano do wojska. Na froncie zasłynął z odwagi. Po ustanowieniu władzy radzieckiej stał się dowódcą średniej rangi, nosił cztery "kubiki" na naszywkach. Później dowodził wojskami terenowymi w gubernii czernigowskiej, następnie, już w cywilu, był urzędnikiem w Poczepie. W kwestionariuszach pisał, że jest Rosjaninem. W domu nigdy nie rozmawiał po polsku, zaś języka niemieckiego w ogóle nie znał. Nasze

nazwisko w warunkach sowieckich wyglądało "dziko", było powodem wielu przykrości.

Babcia była Polką, pochodziła prawdopodobnie z Lidy.

Zawsze czułem się Rosjaninem. Życie było ciężkie, zacząłem pracować w wieku 14 lat. W przyspieszonym tempie ukończyłem "rabfak" w Moskwie i stałem się studentem I Moskiewskiego Instytutu Medycznego. Studiując, jednocześnie pracowałem w szpitalu "Miedsantrud". Studia szły z łatwością, dużo czasu poświęcałem pracy społecznej. Nie byłem członkiem partii. Z powodu "dzikiego" nazwiska spotykało mnie wiele przykrości: nie przyjęto mnie do Wojskowej Szkoły Lotniczej, otrzymałem także negatywną

odpowiedź z Akademii wojskowej w Leningradzie, zdarzały się i inne przykrości.

Do faszyzmu, który zaczął panoszyć się w Niemczech, miałem stosunek zdecydowanie negatywny. W instytucie studiowało wielu uchodźców z Niemiec, ich opowiadania robiły duże wrażenie. Zdarzało się, że studenci i wykładowcy z Berlina raptem w niewyjaśniony sposób znikali, budziło to niepokój...

Studiowałem z zapalem, marzyłem o pracy w swoim szpitaliku. Dodatkowo poznawałem tajniki pracy laboratorium oraz diagnostyki rentgenologicznej.

Rozpoczęły się egzaminy końcowe. Zdawałem je na same "piątki", a przewodniczący komisji egzaminacyjnej akademik I. Dawydowski zaprosił mnie na aspiranturę. W centralnych gazetach "Izwestija", "Miedycynskij Rabotnik" i prasie miejscowej pojawiły się mile artykuły, przede mną, nie bacząc na "dzikie" nazwisko, otwierały się szerokie perspektywy... Ale serce odczuwało niepokój. Wojna zbliżała się do granic ZSRR.

Moje przewidywania sprawdziły się 22 czerwca 1941r. Pozostawał jeszcze jeden egzamin, który miałem zdawać 29 czerwca. Na moją prośbę pozwolono mi go zdać 23 czerwca o godz. 12.

CDN

ПОЛЬША-1
08 00 Сельское хозяйство в мире. 08 15 Польские танцы. 08 35
Сельскохозяйственная программа. 09 05 Музыкальная программа. 09
35 "Дорога в Авонlea". Сериал пр-ва Канады. 10 25 Телеуэро. 10 55
Музыкальная программа для детей. 11 00 Информационная програм-
ма для детей. 11 15 В старом кино. 13 00 Трансляция из Ватикана.
13 20 Публицистическая программа. 14 00 Новосты. 14 10 Непеля. 14
40 Перец и ваниль. 15 15 "Юг - Север". Сериал пр-ва США. 16 15
Тележурнал. 17 00 Духовная культура народа. 17 50 Календарь XX века.
18 00 Телеэкспресс. 18 20 Стоит посетить. 18 50 Тележурнал. 19 10
"Доктор Квинн". Сериал пр-ва США. 20 00 Вечерняя программа.
21 10 "Черные воды". Фильм пр-ва США. 22 05 Деньги.
22 30 Спортивные воспоминания. 23 20 Правительственный журнал. 23
45 Зачем нам Россия. 00 50 "Высокие каблуки". Фильм пр-ва Испании.
02 35 Музыкальная программа.

REBUSIK

Następny list z Lidy od Ani BRAZIEWICZ. Ania pisze, że czasem ma kłopoty z wysłaniem prawidłowej odpowiedzi lub hasła z krzyżówki, ponieważ nie zawsze

W Nowym 1996 roku życzę Tobie Rebusiku i profesorowi Mądralińskiemu oraz redakcji "Głosu znad Niemna" pomyślności w pracy, w życiu, zdrowia, szczęścia oraz spełnienia wszystkich marzeń. A dla redakcji dziękuję za tak wspaniałą gazetę, z której można dowiedzieć się tak dużo ciekawego, także życzę istnienia tej gazety do końca życia.

Dziękujemy bardzo Witkowi.

3. Jaka to dziewczynka
ma roboty wiele,
a na pięknym balu
gubi pantofelek.

1. Kto pod kim dolki kopie, na zimne dmucha.
2. Baba z wozu, Bóg w dom. 3. Bogatemu i rak ryba.
4. Noga nogę myje - dość dwie słowie.
5. Mądrzej głowie diabeł dzieci kołysze.
6. Na bezrybiu i ręka rękę wspiera.
7. Kto się na gorącym sparzył, ten sam w nie wpada.
8. Gość w dom, koniom lżej.

= K R Z Y Ż Ó W K A =

rysunki nr 1, 4, 9, 11, 13 - pionowo
rysunki nr 12, 15, 16, 17 - poziomo

CO NAM NIESIE KAŻDY MIESIĄC?

STYCZEŃ

LUTY

Luty - to miesiąc krótki,
Nie da nam czasu na smutki.
Zimowych zabaw mu nie brak.
I dużo ma bieli i srebra.

MARZEC

KWIECIEŃ

Kwiecień - plecie plotki:
- Już na wierzbie miauczą kotki
Wprost z gałązek pączki zjecie!
- Takie żarty niesie kwiecień.

MAJ

CZERWIEC

Czerwiec kwiatów nie liczy.
Idzie w wianku z koniczyn.
I czereśnie są już!
I wakacje - tuż, tuż...

LIPIEC

SIERPIEŃ

Brat sierpień kończy zniwa,
owoce dla nas zrywa,
ogrzewa wodę, plażę,
i odpoczywać każe

WRZESIEŃ

PAŹDZIERNIK

W nitki babiego lata
Październik słońce wplata.
Żegna skowronka i szpaka,
korale wiesza na krzakach...

LISTOPAD

GRUDZIEŃ

Idzie Grudzień tędy, owędy
i roznosi życzenia, kolędy.
O pachnących choinkach pamięta,
o prezentach, o głodnych
zwierzetach.

Hanna ZIELIŃSKA

Cena prenumeraty:
miesięczna - 4000 rb.
na kwartał 1996 r. - 12000 rb.
W Polsce na kwartał - 78 tys. zł.
(7 zł. 80 gr.)

Autorzy publikacji ponoszą odpowiedzialność za dobór i wiarygodność podawanych faktów. Ich poglądy nie zawsze są zbieżne z poglądami redakcji. Redakcja zastrzega sobie prawo do skrótów nadesłanych materiałów bez uprzedzenia, listownego kontaktowania się z autorami.